

Lời Ban Ấn Tổng

Nam Mô A- Di-Đà Phật.

Kính thưa chư vị đồng tu.

Phương Pháp Hộ Niệm đang cứu nhiều người vãng sanh khắp đó đây. Thật quá vi diệu!...

Bao nhiêu năm qua cư sĩ Diệu Âm không quản ngại khó khăn, đã đem hết tâm huyết ra toạ đàm hướng dẫn tường tận về pháp Hộ Niệm, giúp cho các Ban Hộ Niệm hộ niệm được đúng như lý như pháp.

Nhằm chung sức giao lưu rộng rãi phương pháp đại cứu tinh này, cầu mong cho người người ở khắp mọi miền gặp được duyên lành vãng sanh Tịnh-Độ, Ban Ấn Tổng cố gắng dựa vào lời khai thị của

TH Tịnh-Không và các cuộc tọa đàm của cư sĩ soạn ra quyển “**Sổ Tay Hộ Niệm**” này. Xin trân trọng gửi đến chư vị đồng tu khắp nơi, hy vọng sẽ giúp cho các Ban Hộ Niệm dễ dàng thực hiện tâm Bồ-Đề cao quý Hộ Niệm cứu người vãng sanh.

Tập sách nhỏ bé này nếu tạo được chút công đức nào xin thành tâm hồi hướng cho pháp giới chúng sanh, cầu cho thế giới hòa bình, tiêu tai giải nạn. Cầu nguyện tất cả chúng sanh đều được độ thoát.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Ban Ấn Tống.

TỔ CHỨC BAN HỘ NIỆM

Gồm có:

- 1 Trưởng Ban (TB): Điều hành chung, nhận ca, khai thị hướng dẫn.

- 1 Phó Ban (PB): Thay thế TB khi cần.

- 1 Thư Ký (TK): Gìn giữ sổ sách, tài liệu.

- 1 Hậu Cần (HC): lo việc ẩm thực chung.

Ban Hộ Niệm đông người nên chia thành nhiều tổ, mỗi tổ tối đa khoảng 10 người, đại diện bởi 1 tổ trưởng và 1 tổ phó. Mỗi tổ có thể đảm trách một ca hộ niệm.

Tài liệu cần phải xem:

- Khai thị Hộ Niệm của HT Tịnh-Không.

- Tọa đàm: Hộ Niệm là Pháp Tu, Hướng Dẫn – Khai Thị, Những sơ Suất khi Hộ Niệm. V.V... (CS D/Â)

- Hộ Niệm yếu Lục.

Liên hệ với gia đình:

- Không nhận tiền thù lao, tiền công đức.

- Không hóa duyên (như vận động tiền bạc xây đạo tràng, gây quỹ cứu trợ, v.v...).

- Không kêu gọi thành viên góp tiền làm việc gì (như vòng hoa chẳng hạn).

Chia ca HN:

- Mỗi ca 1 hoặc 2 giờ, không nên bao ca hoặc niệm lâu quá.

- Nếu chưa phải lúc lâm chung, không được chia liên tục nhiều ca (vì bệnh nhân chịu không nổi).

- Mỗi tổ cần có địa điểm cộng tu thường xuyên. (*Chùa hay Niệm Phật Đường*)

- Thành viên cố định trong mỗi tổ có quyền tham gia đi hộ niệm hay thời khóa cộng tu của tổ khác nhưng cần bảo đảm lịch hộ niệm, thời khóa cộng tu của tổ mình.

- Nếu BHN có nhiều tổ thì tập trung hộ niệm lúc người bệnh lâm chung.

- Khi có ca lâm chung tổ nào có ca người bệnh yếu thì vẫn giữ nguyên lịch hộ niệm, nếu ở tổ nào có khóa tu tịnh khẩu thì vị nào có tham gia nội trú trong khóa tu vẫn ở lại tu, số thành viên còn lại xin tập trung toàn ban để hộ niệm cho ca lâm chung.

- Họp định kỳ toàn BHN (Tùy theo tình hình từng BHN)

Khai thi- Hướng dẫn:

a) Khi chưa lâm chung:

- Nhắm thẳng vào những vướng mắc của từng bệnh nhân.

- Không được lý luận dài dòng.

- Không phải nói pháp gì cao siêu.

- Cần thường nhắc BN niệm Phật cầu VS.

- Chỉ bệnh nhân câu phát nguyện Vãng Sanh.

- Trấn an khi bệnh nhân bị khủng hoảng hay sợ hãi điều gì (oan gia trái chủ).

- Chú ý, nếu bệnh nhân nói họ thấy ông bà thân thuộc tới, nhắc nhở họ cứ bình tâm niệm Phật, đừng để ý tới.

- Nhắc bệnh nhân không được đi theo ai ngoài A-Di-Đà Phật.

- Hướng dẫn cho thật khéo léo, thật đúng pháp, để cho mọi người tôn kính. Không được làm theo ý của mình

- Mỗi ca khai thị khoảng 1-2 lần là đủ. (Người biết niệm Phật rồi không cần phải nhắc nhở nhiều).

- Cần ngắn gọn (không quá 5 phút).

- Nói rõ ràng, chậm rãi.

- Nói vui vẻ, tin tưởng, tự nhiên như tâm tình trò chuyện.

- Tránh nét mặt quá căng thẳng. Tránh tư thế quá trang nghiêm.

- Tránh có cảm xúc mạnh.

- Tránh nhắc tới những lỗi lầm của bệnh nhân nhiều quá.

- Nếu họ bị tội lỗi gì đó, khuyên sám hối rồi an ủi họ và bảo họ hãy an tâm niệm Phật.

- Trước khi người bệnh lâm chung bốn-năm ngày, hoặc là một tuần, họ nhìn thấy có rất nhiều người nhà, đều là người thân, quyến thuộc đã qua đời... Hãy cảnh tỉnh người bệnh:

- Đừng để ý đến, cứ mặc kệ họ, bất kể đó là ai, cứ chuyên tâm niệm Phật.

- Đừng đi theo họ, đợi đức Phật A-Di-Đà đến. Thấy đức Phật A-Di-Đà rồi mới được đi theo Ngài, bất cứ người nào đến, bất cứ chư Phật, Bồ-Tát nào đến thì cũng mặc kệ.

- Câu này rất là quan trọng. Đừng nên nói điều gì khác nữa. Một câu Di-Đà niệm cho đến cùng thì đối với người bệnh rất có thọ dụng.

- Khi lâm chung có khai thị chỉ là mấy câu như vậy. Canh người bệnh phải canh mấy ngày chỉ nói một câu này, ngày đêm đừng để gián đoạn. Lúc nào cũng phải cảnh tỉnh họ, giữ gìn chánh niệm cho họ.

- Khai thị thì chỉ cần một câu “**Cầu sanh Tây Phương Tịnh-Độ**” đây là điều thọ dụng nhất không được để cho người bệnh có sự suy nghĩ gì khác nữa, như vậy là sai.

- Cũng nên chú ý hướng dẫn cho gia đình, thân nhân.

- Người thân không được nói lời bi quan, khóc lóc, kể lể nói chuyện thế gian.

- Chỉ niệm Phật, lạy Phật.

- Chăm sóc người bệnh chu đáo. (trở mình, lau mình, cho uống nước).

- Khuyến gia đình nên ăn chay, không sát sanh và phóng sanh.

b) Khi hấp hối:

- Nhắc nhở cho người bệnh biết là họ sắp sửa rời bỏ báo thân rồi.

- Luôn luôn nhắc đến câu “**A-Di-Đà Phật**”, đừng nên nói chữ Phật không. Để tâm người bệnh xác định là chỉ được quyền đi theo “**A-Di-Đà Phật**”.

- Người bệnh nằm sát mé giường quá, thì mình nhẹ nhàng dời vào chính giữa giường.

- Nhắc nhở người bệnh quyết tâm tranh thủ từng hơi thở để niệm Phật.

- Nhắc nhở người bệnh luôn luôn nghĩ đến A-Di-Đà Phật, niệm A-Di-Đà Phật và đi theo A-Di-Đà Phật, “***Không được đi theo ai ngoài A-Di-Đà Phật.***”

- Chỉ cần một câu “***Cầu sanh Tây Phương Tịnh-Độ***” đây là điều thọ dụng

nhất không được để cho họ có sự suy nghĩ gì khác nữa, như vậy là sai.

- Khoảng chừng mười lăm hay hai mươi phút thì người tổ trưởng nên nhắc nhở người bệnh một lần.

- Tất cả đều niệm thật là đều, thật là mạnh để cho người bệnh niệm theo.

- Niệm từng tiếng rõ ràng.

- Nương theo hơi thở của người bệnh mà niệm Phật.

- Không được để một người lạ nào không biết pháp hộ niệm đi vào trong phòng hộ niệm.

- Người tổ trưởng lúc này luôn luôn phải ở tại hiện trường.

- Khẩn cầu A-Di-Đà Phật phóng quang tiếp độ người bệnh.

- Chú tâm theo dõi động mạch cổ của

người bệnh. (vì có thể người ta ngưng hơi thở bất cứ lúc nào).

- Cần phải chú ý nhạy bén đến người thân trong gia đình, có người nào dễ rơi nước mắt, dễ cảm động hay không?...

- Nếu thấy có người ứa khóc, ứa mũi lòng thì chúng ta phải chú ý, trong những giây phút đó phải cố gắng tìm cách kéo người đó ra khỏi hiện trường.

- Người bệnh sẽ sanh tâm luyến ái. Nếu họ khởi tâm tham ái thì coi như họ lại không được vãng sanh.

- Lý ra họ sẽ được vãng sanh Cực Lạc, nhưng hễ vừa khóc thì sẽ làm cho họ quay lại nên đi không được, vì vậy việc này rất đáng sợ.

- Lúc này đáng sợ nhất là quấy rầy, gia đình thân quyến khó lìa, khó bỏ, bỏ lỡ cái nhân duyên thời điểm đức Phật A-Di-Đà đến tiếp dẫn.

- Đến khi họ tắt thở sau tám tiếng đồng hồ hãy gặp mặt là an toàn nhất.

c) Khi lâm chung:

- Khi người bệnh ngưng hơi thở, cỡ chừng hai phút, tức là biết chắc đã buông báo thân rồi, người tổ trưởng phải khai thị cho họ (nói lớn một chút).

- Báo cho người bệnh biết giờ phút xả bỏ báo thân đã đến rồi. Giây phút tối quan trọng để đi về Tây-Phương Cực-Lạc, đừng chần chừ, đừng do dự, đừng sợ ý, đừng phân tâm mà lỡ luống qua cơ hội và chỉ đi theo A-Di-Đà Phật, ***“Không được đi theo ai ngoài A-Di-Đà Phật.”***

- Khai thị xong rồi, thì đứng lên nhẹ nhàng chuyển cái ghế ra xa một chút. (cẩn thận đừng để gây ra tiếng động).

- Cách xa người lâm chung cỡ hai thước, hay một thước rưỡi

- Tất cả niệm “**A-Di-Đà Phật**” thật mạnh và đều. (có thể đứng lên chấp tay niệm Phật cho có lực mạnh hơn.)

- Khoảng mười lăm phút sau, người tổ trưởng tiến đến gần bên một chút, cúi xuống nhắc lại thêm một lần nữa. (Nói rõ ràng rồi tiếp tục niệm Phật.

- Ba mươi phút ngừng lại một chút để khai thị nhắc nhở tiếp, báo cho người bệnh biết thời gian đã lâm chung.

- Lúc này nên trở lại cách niệm bình thường.

- Một tiếng đồng hồ ngưng lại một vài phút, bắt đầu nhắc nhở nữa.

- Sau đó có thể tất cả chư vị cùng chấp tay lại nguyện cầu Phật tiếp độ: (Nên đọc từng bốn chữ một cho đều)

Đệ tử chúng con

Thành tâm cầu nguyện

A-Di-Đà Phật

Quán Âm Thế Chí

Đại từ đại bi

Phóng quang tiếp độ

Hương linh Trần Văn X, Pháp danh Y

Vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

- Thường trong hai tiếng đầu những người trước đó đã được khai thị vững vàng khoảng 30 phút nhắc một lần.

- Những người chưa biết hộ niệm, ít được khai thị, thì từ mười lăm hay hai mươi phút, người tổ trưởng nên hướng dẫn một lần.

- Các vị đồng tu cứ niệm Phật đều đều, còn mình thì chấp tay lại khai giải với bệnh nhân.

- Người khai thị luôn luôn theo dõi từng chút sự chuyển biến trên khuôn mặt người ra đi để khai thị đúng chỗ và kịp thời.

- Hai tiếng thì kéo thời gian khai thị giãn ra, từ một tiếng đến hai tiếng không cần phải khai thị nữa.

- Luôn luôn hồi thúc họ mau mau nhiếp tâm lại niệm Phật để đi về Tây-Phương, không có thể nào còn sơ ý nữa.

- Bắt đầu từ khi tắt hơi cho đến hai tiếng là giai đoạn khá căng thẳng, rất là quan trọng. Chúng ta cố gắng làm sao gỡ cho được sự vướng mắc của người bệnh trong thời gian này.

- Trong bốn tiếng đầu cứ khoảng một tiếng đồng hồ khai thị, hồi hướng công đức cho người bệnh và cho Oan Gia Trái Chủ một lần.

- Từ bốn tiếng cho đến tám tiếng là chúng ta có thể chỉ niệm Phật và hồi

hướng công đức (chỉ khai thị, nhắc nhở khi có trở ngại).

Điều giải oan gia trái chủ:

a) **Điều giải khi người bệnh còn tỉnh táo:**

- Cần điều giải ngay lần hộ niệm đầu tiên.
- Tư thế phải trang nghiêm và thành tâm.
 - Nếu chưa có kinh nghiệm có thể cùng chấp tay lại khấn nguyện chư vị trong pháp giới và đọc bài khai thị của Hòa Thượng Tịnh-Không.
 - Điều giải Oan Gia Trái Chủ, rất cần ***“Tâm Chân Thành, Tâm Thành Kính, Tâm Khiêm Nhường...”***.
 - “Điều Giải” trong hòa bình, chứ không phải là “Đấu Tranh” để dành phần thắng lợi.

- Người bệnh được lợi, mà chư vị Oan Gia Trái Chủ cũng được lợi.

- Công bằng và từ bi.

- Không dùng đến vũ lực để mà áp đảo hoặc bắt buộc những vị Oan Gia Trái Chủ phải cúi đầu.

- Luôn kính cẩn họ, khuyên răn họ, đem Phật pháp ra giảng cho họ biết, để họ hiểu mà quay đầu, bỏ đi oán thù trở về với Phật pháp, niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ...

b) Điều giải khi người bệnh lâm chung:

- Sau những lúc khai thị cho người lâm chung thì người tổ trưởng luôn luôn phải chấp tay lại thắm khấn nguyện chư Oan Gia Trái Chủ liền.

- Khấn nguyện với chư vị trong pháp giới hãy tha thứ lỗi lầm cho người lâm chung.

- Hướng dẫn gia đình khấn nguyện cầu

xin chur vị Oan Gia trái chủ tha thứ cho người thân của mình.

Thăm nhục thân:

Muốn thăm hơi ấm của một người ra đi thì phải thực hiện ít ra là tám giờ đồng hồ sau khi tắt thở. Sau mười hai tiếng đồng hồ thì càng hay. Trước thời gian này không được thăm.

- Trước khi thăm hồi hướng công đức cho hương linh, hồi hướng công đức cho chur vị trong pháp giới hữu duyên, chur vị Oan Gia Trái Chủ.

- Có vài lời khẩn nguyện xin phép hương linh.

- Nhẹ nhàng thực hiện từng bước.

- Kéo cái mền quang minh xuống, xếp tám mền đắp trên thân thể từ trên xuống dưới, xếp làm hai, làm tư... Xếp nhẹ nhẹ đừng bao giờ làm mạnh.

-Khoảng chừng ba phút, năm phút sau rồi mới thăm, đừng kéo ra xong thì thăm liền.

- Thăm hết sức là nhẹ nhàng, và thăm từ dưới lòng bàn chân nhẹ nhàng thăm lên cho đến đỉnh đầu. Không nên thăm từ trên thăm xuống.

- Điểm nóng ở đâu chính là nơi cuối cùng mà thần thức của người đó xuất ra khỏi thân xác.

- Thần thức xuất ra càng về phía trên cao thì càng đi về cảnh giới tốt, càng xuống thấp thì càng xấu.

- Nóng một điểm nhỏ ở trên đỉnh đầu thì người này sẽ đi về cảnh Thánh. Rất tốt! Nếu là người này niệm Phật mà có hộ niệm nữa thì người này đi về Tây-Phương Cực-Lạc. Rất là tốt!

- Vùng mắt, vùng lông mày, vùng trán mà ấm thì sanh về các cảnh Trời.

- *Vùng ngực mà ấm thì đi về Người.*

- *Nóng ở vùng bụng sanh về hàng Nga-Quý.*

- *Vùng đầu gối trở xuống, là thuộc về bàng sanh. (Nói chung là xuống dưới thì càng xấu đi).*

Và đặc biệt là ở dưới lòng bàn chân mà ấm thì người này thật sự đã bị đại nạn rồi! Đọa Địa-Ngục!

- Cái yêu cầu chính là toàn thân lạnh hết, chứ không phải là có điểm nóng.

- Khi còn một đốm ấm hai giờ sau toàn thân mới lạnh hết.

- Khi toàn thân lạnh hết hai giờ sau mới được tắm rửa thay quần áo cho người được hộ niệm. (lời dạy của Ấn-Quang Đại Sư)

Cần tránh Sơ Suất khi Hộ Niệm:

Khi đi hộ niệm các BHN cần lưu ý:

- Trợ niệm chính là giúp họ sanh khởi “**Chánh Niệm**”, ý nghĩa của hai chữ trợ niệm chính là chỗ này. Giúp họ đừng để họ quên niệm Phật. Cho nên thời khắc lâm chung là giai đoạn quan trọng nhất. Bất cứ nghi thức nào cũng không cần cả.

(Hòa Thượng Tịnh-Không)

-Không cúng thí thực.

- Không mời gọi Chúng Đẳng Vong Linh, Cô Hồn... trong pháp giới vô hình tế tụ về chỗ hộ niệm.

- Không được dùng những pháp khác trợ duyên như: Lập đàn cúng cô hồn, lên đồng, cầu hồn, v.v...

- Không nên xen tạp các hình thức khác ngoài câu A-Di-Đà Phật. (đọc kinh trì chú)

- Chỉ đọc một vài lần khi người bệnh yêu cầu rồi quay về câu A-Di-Đà Phật.

(khi người bệnh còn tỉnh táo).

- Không được bắt người bệnh niệm 24/24.

- Trong khi người bệnh thở oxy hoặc đang truyền dịch, lúc họ đang trong tình trạng nguy kịch, nếu mình thấy họ không thể nào cứu vãn thì nên rút những thứ này ra đi. Khi rút ra rồi, họ sẽ không thấy đau đớn nữa, họ sẽ cảm thấy rất nhẹ nhàng, thoải mái, tự tại. Những việc này nên khuyên người nhà rút ra, BHN không nên làm.

(Hòa Thượng Tịnh-Không)

- Không được mở quạt thẳng vào thân người chết.

- “Pháp Hội Tam Thời” không thể dùng để hộ niệm cho người bệnh.

(Hòa Thượng Tịnh-Không).

- Không chỉ không chạm vào người họ mà ngay cả giường nệm của họ nằm cũng không được đụng vào. Làm vậy là an toàn nhất. Trợ niệm cho họ tám tiếng đồng hồ, tốt nhất nếu được thì nên niệm từ mười hai đến mười bốn tiếng đồng hồ.

(Hòa Thượng Tịnh-Không)

- Nếu gặp những trường hợp quá đặc biệt, ví dụ như bị té chết trong nhà vệ sinh, xác bị rớt nửa trên giường nửa dưới giường, v.v... thì có thể lên tiếng báo cho người chết biết rồi nhẹ nhàng bồng đặt lên giường, đắp mền cho ấm và sau đó niệm Phật hộ niệm liền, không được đụng chạm đến nữa.

- Đợi thần thức rời khỏi hỷ, lúc đó việc đụng chạm mới không sao. Khi thần thức chưa rời khỏi xác họ sẽ khởi tâm sân, tâm sân hận này kết oán thù với bạn và chính họ nhất định sẽ bị đọa vào ba đường

ác.Sau khi tắt hơi mười hai tiếng đồng hồ, thời gian này là an toàn nhất.

(Hòa Thượng Tịnh-Không)

- Sau khi thăm kiểm, dù biết được thoại tướng mềm mại, thân sắc tươi tốt, v.v... Không được quyền lay động thân xác quá lâu, quá nhiều.

- Không được dùng thân xác người quá cố thành trò biểu diễn cho mọi người xem sự vi diệu, hoặc làm mẫu để quay video.

- Không được áp dụng những phương thức lạ như: Ấn huyết, vận khí vào bàn tay đẩy thân thức, dùng que cây điêm huyết, tạo vết thương cho chảy máu, chế ngự động mạch, v.v...

- Nhắc nhở gia đình khi người bệnh chết rồi không được dùng dao và nải chuối để trên bụng.

- Không được đổ gạo nếp vào miệng,

nhét tiền bạc vào tay, v.v...

- Người hộ niệm **không được khởi tâm thương mạn**. (Nghĩ mình có năng lực phi thường, có cảm ứng đặc biệt, có năng lực cứu độ người bệnh hay đàn áp được “Oan Gia Trái Chủ”, có năng lực “**Hộ Niệm Từ Xa!**”, v.v...).

- Hộ niệm phải có tâm từ bi bình đẳng thương chúng sanh.

- Người hộ niệm phải có tâm cứu người bệnh và cũng muốn cứu Oan Gia Trái Chủ

- Không nên gây phương hại đến chư vị Oan Gia Trái Chủ.

- BHN phải dựa đúng theo lời Tổ mà hành sự, đừng nên tự ý thêm bớt để tránh điều sơ suất mà ảnh hưởng không tốt đến Chánh Pháp

- Không nên tự ý thêm bớt. Phải nương theo huấn thị của chư Tổ mà làm mới tránh điều sơ suất.

- Người trợ niệm đây đặc biệt rất là quan trọng. Nếu như trong lòng còn có nhiều vọng niệm, niệm Phật không được chuyên tâm thì tốt nhất là bạn nên lui ra không nên tham gia trợ niệm, không nên làm phương hại đến họ, vì không có thành ý nên từ trường niệm Phật của bạn không tốt!... Trong khi họ niệm rất thành tâm thành ý, còn bạn lại quấy rầy từ trường của người khác. Sự cảm xúc này, cảm xúc của người chết, bị bệnh nặng, cảm xúc của họ rất là linh mãnh. Cho nên nếu sóng từ không tốt thì tốt nhất là nên lánh xa, làm vậy là có lợi cho người mất.

(Hòa Thượng Tịnh-Không)

NHỮNG LỜI KHAI THỊ MẪU

D) LỜI KHAI THỊ KHI NGƯỜI BỆNH CÒN TỈNH TÁO:

“*Khai Thị*” trong phương pháp hộ niệm đóng một vai trò rất là quan trọng. Một cuộc hộ niệm thành công hay không là nhờ người hướng dẫn khéo léo, uyển chuyển phương tiện để gỡ được những điều khó khăn hay chướng ngại đang hiện hành cho người bệnh hay không!...

Đi hộ niệm, *Hướng Dẫn - Khai Thị* chính là phải:

-Làm sao cho người bệnh đó phát khởi niềm tin vững vàng.

- Làm sao cho người bệnh quyết lòng tha thiết vãng sanh.

- Làm sao cho người bệnh chuyên nhất niệm một câu A-Di-Đà Phậ

Chúng ta đang nói về “***Khai Thị***”, thì xin thưa là khai thị cho một người, không phải là đợi đến lúc đã nằm trong bệnh viện, hấp hối hay chuẩn bị ra đi rồi mới khai thị, lúc đó không còn cách nào khai thị được nữa đâu.

Mà “***Khai Thị***” được là...

- Ngay trong lúc còn đang tỉnh táo,

- Ngay trong lúc còn đi ngờ ngờ,

- Ngay trong lúc còn đang nói chuyện,

- Ngay trong lúc biết rằng mình có nạn

khô,

- Ngay trong lúc biết rằng mình có bệnh nan y không thể nào vượt qua nổi...

Người hộ niệm muốn giúp người bệnh được vãng sanh, thì người hộ niệm phải làm sao giúp cho người bệnh không phiền não, chứ đừng bắt người bệnh phải làm sao cho người hộ niệm không phiền não. Nếu sơ ý, vô tình chúng ta không cách nào có thể giúp một người vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc được.

Đây chính là sự khai thị, chứ không phải cứ ngồi trước bệnh rồi nói oang oang, hết lý này đến lý nọ, lần nào cũng nói, cũng bắt người bệnh... “*Phải niệm Phật nghe, phải lánh xa những người đó nghe, phải làm này, phải làm nọ, đủ thứ hết!...*”, mà bên cạnh thì không chịu để tâm đến ý

muôn, sở thích của người bệnh là gì?...

Đây là một việc làm phản ngược, hay gọi là: “**Phản khai thị! Phản hướng dẫn!**”. Vì thế, thường thường khi hộ niệm, mình cần nên hỏi người nhà để biết người bệnh đó ghét cái gì, hầu tìm cách giúp cho người bệnh đừng gặp phải nguyên nhân sinh ra phiền não.

Khai thị là gỡ những điều gút mắt của người bệnh. Khai thị là xóa đi những cái phiền não của người bệnh, chứ không phải khai thị là xóa đi những phiền não của người hộ niệm...

Cho nên, thường khi khai thị chúng ta nên nhớ: Khai thị có “**Lời Khai Thị**”, có “**Tư Cách Khai Thị**”, có “**Tâm Lý để Khai Thị**” nữa. Luôn luôn phải nhớ rằng, mục đích của chúng ta là làm sao giúp

người đó buông xả, buông xả. Buông xả cho nhiều ra mới tốt...

Mỗi người có một cái khó khăn riêng, có một cái gút mắc riêng, ta phải tìm cách gỡ cho được cái gút mắc hay khó khăn của người bệnh, đó là khai thị. Còn tất cả những pháp của Phật không nên đem ra mổ xẻ trong lúc khai thị.

Chính vì vậy mà khai thị trong pháp hộ niệm rất là đơn giản, chỉ là hình thức ngồi bên người bệnh mình nắm tay họ, mình cười với họ, mình nói chuyện với họ một cách bình thường, chứ không phải với một cung cách trang nghiêm, vì cung cách trang nghiêm thì làm cho người bệnh dễ bị căng thẳng, có thể đưa người ta đến chỗ sợ sệt!... Mình nói đạo lý nhiều quá dễ làm cho người bệnh rối lên!...

- Một người sợ chết thì mình phải xoáy vào cái chỗ này, tìm mọi cái phương tiện tâm lý, thiện xảo phương tiện để mà vực

họ lên, để họ thấy rằng nếu trong cơ hội này mà về được Tây-Phương là một đại hạnh phúc. Về đó sướng quá, ở đây khổ quá, không sợ chết nữa!... Làm sao đó thì làm... Mỗi người có một cách tận dụng tâm lý riêng.

- Một người đang thương nhớ con cái, mình phải tìm cách chữa cho được chuyện này. Giảng cho họ hiểu là con cái đến với mình, chỉ là cái duyên báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ, hết cái duyên này là mỗi người đi mỗi ngã, không thể nào theo cùng với mình được. Cho nên đừng sơ ý chấp vào tình thức thế gian mà bị đọa lạc nhiều đời, nhiều kiếp, không ai cứu vãn được!... Đó là khai thị.

Thường thường khi nói khai thị trong lúc hộ niệm, xin chư vị đừng nên tỏ ra vẻ quá căng. Ví dụ như có những người đứng nói chuyện khai thị cho người bệnh mà chấp tay lại nói, rồi bắt người bệnh

cũng phải chấp tay để nghe. Hoàn toàn không phải! Không đúng! Mà mình nên ngồi bên người bệnh, rồi cầm ly nước mời người bệnh uống cho thoải mái, để cho họ tưởng là mình đang nói chuyện tâm sự chứ không phải là khai thị gì cả. Đó mới là điều hay. Nhất định nói chậm lại và đừng nên bắt người bệnh phải nghiêm trang lắng nghe.

Có rất nhiều người nói quá dài, có nhiều người một lần khai thị mà nói tới mười lăm phút. Mười phút là quá dài! Nếu có nhiều vấn đề, mình có thể chia đoạn ra. Ví dụ như bà này vừa kết về con cái, kết về tiền bạc, kết về ghét bỏ ai đó... thì chúng ta nên chia thời gian ra... À!... Lần này mình nói về con cái thôi, rồi ngày mai mình nói đến chuyện tiền bạc, v.v... Nhờ vậy mà cuộc nói chuyện của mình ngắn lại. Để chi?... Để dành thời gian niệm

Phật. Thường cỡ chừng một tiếng đồng hồ nói một lần, một lần nói cỡ năm phút là đủ rồi, bảy phút là đủ rồi, hai phút lại càng hay nữa!

Còn những người đã biết hộ niệm rồi, hiểu pháp vãng sanh rồi thì xin thưa hãy đơn giản lại nữa: “*Thôi bữa nay quyết lòng niệm Phật nghe bác, quyết lòng vậy là đủ rồi, nếu có chuyện gì báo cho con hay há. Quyết lòng vãng sanh!*” ... Thế thôi. Rồi mỗi lần hồi hướng công đức, nên nhắc một vài tiếng. “*Yên tâm đi nghe bác, có chúng con ở tại đây thì bác sẽ vững vàng. Khi nghe tiếng con là bác phải niệm Phật liền. Khi nào ngộp ngộp chúng tỏ mình sắp đi thì cứ niệm Phật. Nếu lúc đó mà mơ mơ màng màng, khi bác nghe tiếng của con thì bác niệm Phật đi, nhớ niệm liền nghe!*” ... Thế là đủ rồi! Đừng nên nói dài quá. Có nhiều người thích nói rất dài!

Không nên!...

Trong vấn đề cầu Phật tiếp dẫn. Chư Tổ luôn luôn nhắc nhở là lòng **Chí Thành** - **Chí Kính** tha thiết cầu nguyện A-Di-Đà Phật phóng quang tiếp độ. Người hộ niệm không được dùng bất cứ một thứ năng lực nào của mình để tiếp dẫn thần thức đó. Vì thế, cần khuyến khích gia đình cùng quý xuống lạy Phật. Chư vị hãy thành tâm quý xuống:

- *Nguyện A-Di-Đà Phật, Quán-Âm Thế-Chí đại từ đại bi phóng quang tiếp độ bác Nguyễn Văn X, pháp danh là Y vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc.*

Khi chết rồi thì nguyện:

- *Đệ tử chúng con cùng gia đình thành tâm khẩn nguyện A-Di-Đà Phật đại từ đại bi phóng quang tiếp độ hương linh*

*Nguyễn Văn X, pháp danh là Y, vãng sanh
Tây Phương Cực Lạc.*

Và điều giải oan gia trái chủ, là:

*- Chúng tôi thành tâm khẩn nguyện
chư vị trong pháp giới, nương theo cơ hội
này cùng với chúng tôi niệm Phật để hộ
niệm cho người này, buông bỏ oán thù ra
để chúng ta cùng nhau kết duyên lành với
A-Di-Đà Phật.*

**1) Người bệnh sợ nghiệp chướng của
mình còn quá nặng:**

Bây giờ bác phải ngày ngày đêm
đêm tranh thủ từng giờ từng phút mà niệm
Phật, để chủng tử A-Di-Đà Phật càng ngày
càng nhiều trong tâm, nó bao tất cả những
chủng tử khác lại. Khi niệm Phật thì:

*- Tâm của bác luôn luôn hướng về Tây
Phương.*

- *Tâm của bác luôn luôn nghĩ tới Phật.*

- *Tâm của bác lúc nào cũng nhớ câu A-Di-Đà Phật, gọi là “**Tâm trú niệm Phật trung**”.*

Để khi bác nằm xuống, tất cả những chủng tử dù cho vô lượng vô biên tràn ngập từ vô lượng kiếp vẫn còn nguyên đó, nhưng tâm bác đang duyên đến chủng tử A-Di-Đà Phật, để sau cùng bác vẫn nhớ và niệm một câu A-Di-Đà Phật. Chính cái niệm cuối cùng này là cái duyên đưa chủng tử A-Di-Đà Phật của bác xuất hiện ra, thì A-Di-Đà Phật phóng quang đến tiếp độ bác đi về Tây Phương.

Còn nếu như bác cứ sợ nghiệp! Bây giờ mà sợ nghiệp thì khi nằm xuống chắc chắn bác cũng sợ nghiệp! Mà tâm sợ nghiệp thì tâm duyên tới nghiệp. Tâm duyên tới nghiệp thì hàng vạn cái nghiệp khác sẽ ứng hiện trong tâm, nó sẽ chìm chủng tử A-Di-Đà Phật xuống. Chịu thua

rồi!... làm sao bác có thể về Tây Phương Cực Lạc được...

- *A-Di-Đà Phật thương chị, thương bác, thương tất cả chúng sanh. Người nào chỉ cần biết quay đầu niệm câu A-Di-Đà Phật câu về Tây-Phương thì được vãng sanh. Bao nhiêu nghiệp chướng mình đã tạo ra, bao nhiêu tội lỗi mình đã tạo ra trong đời, giờ này hãy quên hết đi, đừng sợ nữa. Những nghiệp chướng đó thực ra nó chưa thành quả báo đâu, đừng sợ!...Niệm Phật chắc chắn được vãng sanh!...*

2) Người bệnh bị cơn đau hiện hành:

a) Cô ơi! Bây giờ chắc chắn là... Pháp thì không cần nói với Cô nữa, niềm tin Cô vững, rồi có con ở tại đây, con sẽ yểm trợ sát bên Cô làm cho niềm tin vững vàng. Cô bây giờ nhức đầu lắm! Cô chóng mặt lắm! Cô đau lắm!...Thôi buông hết luôn đi,

quyết lòng Nguyên vãng sanh tha thiết nghe Cô. Tại vì thân này là thân vô thường!..

- Cô niệm Phật không được thì tụi con niệm Phật cho Cô. Cô cứ lắng nghe tiếng niệm Phật mà niệm theo nhé.

b) Chị đau lắm phải không? Đây thật ra là một bài pháp hết sức quý giá đó chị. Phật nói đời là khổ! Cái khổ đau này chưa thấm thía gì đâu chị! Nếu trong cơn đau này mà chị không về Tây-Phương được, lỡ bị đọa lạc thì chị sẽ còn đau đớn nhiều hơn gấp vạn lần! Xuống dưới cảnh địa ngục mình bị tra tấn thống khổ không thể tả được đâu! Bây giờ, đau đớn này là Phật điềm chỉ cho chị đó. Hãy quyết lòng lên, càng đau chứng tỏ là mình sắp buông xả báo thân, mình sắp về với Phật rồi. Mừng lên chị! Càng đau càng niệm Phật. Quyết lòng đi về Tây-Phương.

À! Đau như vậy mà mình chịu không

nỗi. Nếu giả sử như qua cơn đau này mà mình không về Tây-Phương được, thì mình sẽ còn bị đau đớn gấp bội, chịu sao nỗi!...

c) Nếu quý vị nghe, xem những băng đĩa Diệu Âm hộ niệm cho người ta. Người ta bệnh... người ta sắp chết... nhưng mình tới vẫn bắt tay, cười hề hề:

“Như vậy là Bác sướng, Bác được về trước tôi. Không sao! Bây giờ cái bệnh nó đau, nó càng đau chứng tỏ rằng mình sắp đi về Tây Phương rồi. Vui vẻ lên, sẵn sàng trả nghiệp đi, không sợ gì cả. Một lòng niệm Phật, càng đau càng niệm Phật, trông cho nó đau nhiều hơn nữa đi...”

Chứ tôi không bao giờ nói rằng:

“Bác ơi! Bác niệm Phật... niệm Phật cho nó hết đau nghe Bác”.

Mình nói niệm Phật cho hết đau tức là gợi ý để người ta nghĩ đến chuyện đau đó, nhất định cơn đau này nó sẽ càng ngày

càng tăng lên. Nó mới tăng có một nửa mà người ta cứ tưởng nó tăng đến một trăm lần! Cái tâm người ta đã chìm đắm trong cái nghiệp đó, chìm đắm trong cơn đau đó, nhất định người ta không còn cách nào thoát được cái ách nạn của bệnh khổ!...

3) Người bệnh sợ chết:

*Có rất nhiều người sợ chết, nếu hiểu đạo ra, muốn cho khỏi chết thì phải lo niệm Phật để được “**Sanh**” về Tây Phương Cực Lạc. Đã sợ chết mà không chịu niệm Phật tức là chấp nhận phải “**Chết**”.*

Tại sao lại sợ chết?... Tại vì cứ nghĩ rằng mình là cái cục thịt này. Muốn ngộ, hãy vô nghĩa địa mà coi. Giả sử như lúc người ta bốc mộ, người ta đào lên, mình nhìn thử xem dưới cái nắm mộ đó còn lại những gì?... *Nhiều khi một khúc xương*

cũng không còn nữa! Ấy thế mà cứ tham cái cục thịt này để đến khi chết, mình phải theo cái cục thịt đó mà chui xuống dưới nấm mồ... Ba ngày sau bắt đầu nó sinh lên!... Bảy ngày sau bắt đầu nó thối ra!... Ấy thế mà mình cũng ráng bám theo cái thân thối đó để mà ngửi mùi thối của cục thịt thối...

Nếu ngộ được ra, thì rõ rệt mình đâu phải là cái thân thịt đó. Nếu mình là cái thân thịt đó thì khi cái thân thịt đó chết, mình cũng tiêu luôn rồi. Nhưng không. Mình đâu có chết!...

- Mình thấy cái thân mình đang hoang mà.

- Mình chui theo cái thân của mình đang hoang mà.

- Khi cái thân của mình nó tan đi chỉ

còn lại nắm xương, thì mình vẫn bám theo cái nắm xương đó mà.

- Khi cái nắm xương nó tan đi, thì mình lại bám vào cái cây, mình bám vào cái bụi, mình lang thang khắp nơi. Nhiều khi khổ quá, đành phải chạy về khóc than với con cháu!...

Rõ ràng mình đâu có chết. Mình chỉ sống khổ mà thôi! Mình sống trong những cảnh giới khác...

Ta không phải là cục thịt này. Ta chỉ mượn cái cục thịt này trong tứ đại về dùng. Chúng ta chỉ sử dụng nó mà thôi.

Vạn vật vô thường! Khi cái thân còn khỏe thì ta sử dụng được, khi nó già yếu rồi thì bắt buộc nó phải bỏ ta ra đi. Ta giữ nó không được. Ta giữ nó không được thì đại gì mà bám theo nó để chịu nạn! Tại

sao mình không liệng cái cục thịt này đi, để thỉnh một cái thân xác khác?...

Giả sử như mê mờ, mình thỉnh một cái thân có bốn cái chân, có hai cái sừng, có một cái đuôi... Mình cày bừa cho người ta, rồi khi người ta thêm thịt, họ đê cổ mình xuống, họ thọc huyết mình, họ lóc thịt mình ra... Nhậ!...

Lúc đó mình có chết không?...

- Không! Mình cũng không chết. Mình đang bám theo cái đường nước cống người ta đổ ra mà giận, mà hờn, mà thù hằn những người mổ thịt mình, giết mình. Thật sự mình đâu có chết. Mình chỉ chịu khổ nhiều hơn nữa mà thôi!...

Cho nên, nói thẳng thắn ra:

- Chính mình không chết.

- *Chính mình không tử.*

- *Chính mình không sanh...*

Mình vẫn sống từ trong quá khứ vô
thỉ cho đến tương lai vô chung.

- *Chỉ vì đại khờ mình tiếp tục chịu khổ!*

- *Chỉ vì đại khờ mình tiếp tục chịu đọa
lạc!...*

Nếu mình không quyết lòng Vãng
Sanh, khi lìa cái báo thân này thì chuyển
qua một cảnh giới khác, sống trong cảnh
đọa lạc triền miên! “**Độc sanh độc tử**”,
sinh ra chỉ có một mình, chết đi cũng có
một mình!

- *Nhất định ông chồng không thể nào
theo mình được.*

- *Nhất định bà vợ không thể nào theo*

mình được.

- Nhất định đưa con không thể nào theo mình được.

- Nhất định căn nhà không thể nào mình đem theo được.

- Nhất định chiếc xe hơi này... Không đem theo bất cứ một cái gì.

*- Mà chỉ đem theo cái khổ triền miên, khổ đến nỗi mà: “**Thông bất khả ngôn**”. Nghĩa là đau đến nỗi mà nói không được!*

Nếu giác ngộ ra mình niệm câu A-Di-Đà Phật đi về Tây Phương thì đời đời hưởng hạnh phúc, đâu có gì là khổ nữa? Đâu có gì là đau nữa?...

Cho nên người Khai Thị - Hướng Dẫn phải nói rõ những điều này cho người bệnh được thông suốt...

a) *Bác ơi! Chuyện sống chết là lẽ thường. Chết là cái thân này mình liệng đi, nhưng chính Bác không chết đâu nhé. Bác vẫn còn sống mãi nhé. Bác hãy nên niệm Phật đi về Tây-Phương. Đức A-Di-Đà Phật đã phát đại thệ rõ ràng, Bác niệm câu A-Di-Đà Phật, niệm mười niệm cũng được đi về Tây-Phương. Nếu bác tin tưởng, hãy phát nguyện liền đi... “Nam Mô A-Di-Đà Phật, xin Phật cho con được vãng sanh về Tây-Phương”... Phát nguyện liền đi Bác...*

- *Được không chú?...*

- *Được! Bảo đảm Bác sẽ được...*

- *Ngày nào chết mình được phần giải thoát, chuyện đó không lo. Đã có định số rồi, bảy-tám chục năm mình sống trên nhân gian nó đã định rồi. Ngày nào còn sống mình còn niệm Phật. Ngày nào ra đi*

mình cười hề hề để về Tây-Phương nha bác.

- Nếu mà chị kém may mắn, nếu mà bác kém may mắn, nghĩa là cái thọ mạng chưa hết, bác vẫn cứ niệm A-Di-Đà Phật cầu về Tây-Phương đi, tự nhiên bác sẽ hết bệnh. Hết bệnh tức là bác vẫn còn chịu khổ thêm vài chục năm nữa trên trần đời này, bác vẫn chưa được phước phân đi về Tây-Phương. Còn nếu thực sự thọ mạng đã hết, thì trong cơ hội này bác may mắn được về Tây-Phương, bác cũng vẫn cứ niệm một câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh... Về Tây-Phương, thì mình có thần thông đạo lực, hưởng đời cực lạc an vui, sướng vô cùng.

Là người hộ niệm, mình phải biết dùng cái thiện xảo này để khuyến tấn tinh thần của người bệnh, giúp người đó coi cái chết như pha, ngày ngày vui vẻ phát nguyện: “*Nam Mô A-Di-Đà Phật cho con được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc*”.

Họ thềm muốn vãng sanh từng ngày, từng giờ. “*Bác yên chí đi, bác niệm tha thiết, thì thân này không còn là thân nghiệp lực nữa đâu, bác bây giờ trở thành thân nguyện lực rồi*”.

Những lời nói này làm cho người đó bừng tỉnh lên một cơn giác ngộ tuyệt vời!... “*Từ giờ phút này trở đi thân bác là thân nguyện lực rồi, bác không còn nghiệp lực nữa đâu, lấy cái thân nguyện lực này để đi độ chúng sanh, đi ra khuyên người ta niệm Phật đi*”. Hãy khuyên: “*Chị ơi! Chị đừng sợ chết nữa. Tôi cũng muốn bệnh ung thư đây. Nếu bác sĩ nói tôi vài tháng nữa chết, tôi sẵn sàng bỏ luôn... Niệm Phật! Niệm Phật tôi không còn chết nữa*”.

Rõ ràng đời này chúng ta đã có giới hạn rồi... Cái hạn của mình chưa đến thì đừng sợ!... Hãy mau mau liệng cái “**Thân nghiệp lực**” này đi, lấy cái “**Thân nguyện lực**” để đi độ chúng sanh hay hơn.

b) Chúng ta nói về “*Hướng Dẫn - Khai Thị*”, thật ra là trong những lúc ngồi trước bệnh nhân, mình cố gắng làm sao cho tâm hồn người bệnh vững như bàn thạch. Một người có được tâm hồn vững như bàn thạch rồi, thì mình hỏi:

- *Chị sợ chết không?...*

- *Tôi không sợ chết!*

- *Chị có quyết lòng đi về Tây-Phương không?...*

- *Tôi quyết lòng đi về Tây-Phương!*

- *Còn có điều gì mà phải phân tâm nữa không?...*

- *Không!*

Chỉ cần họ hứa với mình như vậy là được rồi.

- Bây giờ tất cả những chuyện thế gian bỏ hết nghe chưa?

- Bỏ hết!...

c) Bác ơi quyết lòng nguyện vãng sanh nghe Bác, đi sớm ngày nào hay ngày đó nghe Bác... Không sợ! ...Nói rõ ràng:

- Ngày đêm niệm Phật, căn bệnh này nó đến kệ nó nghe Bác, đừng sợ. Nếu mà Bác sợ bệnh, nhất định cái bệnh nó sẽ bao vây lại, không cách nào thoát được. Đối với đời này khổ quá rồi! Bỏ luôn, không sợ nữa. Cứ một lòng niệm Phật rồi nguyện vãng sanh. Đi hôm nay cũng được. Khi nào A-Di-Đà Phật đến là đi liền. A-Di-Đà Phật hiện ra theo A-Di-Đà Phật mà đi, rồi sau đó chúng con tới hộ niệm sau.

Rõ ràng những lời nói mình thấy đơn giản, nhưng mà nhất định là chú tâm về nguyện vãng sanh. **Chứ không phải là:** “Bác ơi! Bác niệm Phật rồi năn nỉ với Phật nếu mà mạng này còn thì hết bệnh để

an tâm niệm Phật, nếu mà mãi thì cho đi luôn”... Hoàn toàn hai ý nguyện này khác nhau.

4)Người bệnh nằm thấy ác mộng:

Nếu như nửa đêm mà người bệnh thấy có những hiện tượng giống như là ác mộng xảy ra, thì nói với người con tới cầm tay người Cha, an ủi người Cha và nói:

“Cha yên lòng đi, con đang hộ niệm cho Cha đây, con niệm Phật cho Cha đây”.

Và nhắc nhở cho người đó biết là:

“Nếu mà Cha, nếu mà Mẹ quyết lòng thành tâm niệm Phật thì thường có 25 vị Bồ-Tát bảo vệ cho Mẹ, thường có chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ cho Mẹ...”.

5)Người bệnh thấy người thân đã chết:

Thường thường khi chưa lâm chung

người bệnh có thể thấy Cha, thấy Mẹ, thấy Ông, thấy Bà tới...Có nhiều người đi khoe ra:

- Ông Bà của tôi đã được đắc đạo rồi. Bây giờ Ông Bà tôi về đây để dạy dỗ tôi, để chuẩn bị tiếp dẫn tôi....

Người ta mừng như vậy đó. Thì người biết hộ niệm người ta đã hiểu rõ rồi...

- Không phải đâu chị ơi!... Không phải đâu anh ơi!...

Vì người hộ niệm biết là không phải, nên hướng dẫn cho người bệnh:

- Anh ơi! Lo niệm Phật đi và hồi hướng công đức cho họ. Hãy chấp tay lại thưa với chư vị đó, là tôi với chư vị không biết duyên như thế nào? Nếu mà tôi làm

lỗi lầm với chư vị, thì bây giờ tôi xin thành tâm sám hối. Xin chư vị hộ pháp cho tôi, hộ niệm cho tôi, tôi niệm Phật tôi đem công đức niệm Phật của tôi hồi hướng cho chư vị, để chúng ta cùng về Tây Phương, chứ nếu chư vị đến với tôi, tôi cũng không cứu được...

Nhờ như vậy mà người bệnh đó mới giật mình tỉnh ngộ, người ta mới chấp tay lại thành tâm niệm Phật.

6) Người bệnh muốn nhìn ăn cho đi sớm:

Người hộ niệm khi thấy được người bệnh tha thiết muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc như vậy, thấy được điều lo lắng của gia đình bệnh nhân như vậy, nên có những lời khai thị thích đáng. Thân mạng này lúc nào đi thì cứ để nó đi, lúc nào ở thì cứ để nó ở, chứ không thể nhìn

đói để chết mà gọi là vãng sanh được! Đây là vấn đề tự tử!...Phật không cho phép chúng ta tự tử.

- *Bác ơi! Nhờ bác nằm đây mà con làm được công đức. Nhờ bác mà ngày ngày chúng con được tới đây niệm Phật... Bác ở đây một ngày là tạo cho chúng con có công đức một ngày. Bác ở đây một bữa là tạo cho vùng này có thêm những người biết niệm Phật... Một ngày còn ở đây bác tạo ra biết bao nhiêu công đức. Khi bác vãng sanh, ra đi với thoai tướng tốt đẹp thì bác tạo thêm niềm tin về Phật pháp cho chúng sanh. Rồi vô lượng vô biên chúng sanh từ niềm tin đó lại tạo công đức nữa... Khi về Tây-Phương thành đạo rồi, bác sẽ đi mười phương pháp giới cứu độ chúng sanh, cứu độ oan gia trái chủ, cứu độ ông bà cha mẹ, cứu huyền thất tổ... tiếp tục tạo công đức vô lượng vô biên nữa. Cho nên*

ngày nào bác niệm Phật quyết lòng đi về Tây-Phương, thì dù đang nằm trên giường bệnh nhưng bác vẫn đang tạo công đức cho chúng sanh. Chúng con xin cảm ơn bác. Bác cứ việc yên lòng niệm Phật, thoải mái đừng lo ngại nữa. Như vậy bác ở hay đi vẫn có công đức. Ngày nào bác về Tây-Phương thì nhớ về cứu độ chúng con, cứu độ chúng sanh nhé.

7) Người bệnh còn chấp trước (buồn vui giận hờn):

a) Người bệnh còn giận hờn:

-Nếu anh/chị muốn đi về Tây Phương làm Bồ-Tát. Bồ-Tát thì phải có tâm đại từ đại bi, tâm quảng đại, không được ghét một người nào chứ. Muốn làm Bồ-Tát mà lại ghét người ta thì làm sao được!?... Anh/Chị căm ghét người ta, chị không tha thứ cho người ta, thì làm sao oan gia trái chủ có thể tha thứ cho anh/chị?...

-Anh/chị nghĩ thử, người anh/chị ghét đó dù có lỗi như thế nào đi nữa thì cũng chỉ nói sơ suât một chút xíu thôi, chưa động tới cái móng tay của anh/chị, mà anh/chị giận hờn, căm ghét như vậy! Bây giờ những chúng sanh mà anh/chị cắt cổ, mổ ruột, nhổ lông, xẻ thịt người ta ra để anh/chị ăn... thì cái mối thù này làm sao người ta có thể tha cho anh/chị?...

Cho nên, anh/chị tha cho người ta thì oan gia trái chủ mới tha cho anh/chị. Anh/chị có tha cho người ta thì anh/chị mới xứng đáng với cái tâm Bồ-Tát, anh/chị mới có thể về Tây Phương thành Phật thành Bồ-Tát được chứ!...

-Anh/Chị thử nghĩ coi, về Tây-Phương là thành Bồ-Tát, thành Phật. Phật Bồ-Tát không bao giờ ghét một người nào hết. Đức Thích-Ca-Mâu-Ni Phật lúc tiền thời, Ca-Lợi Vương bắt xẻo thịt Ngài từng miếng từng miếng trong khi Ngài không có lỗi làm gì

hết. Xẻo thịt gọi là lẩn trì. Ấy thế mà đức Phật còn nói khi mà ta thành Phật ta quyết lòng sẽ độ ông trước. Cái tâm của Ngài rộng như vậy Ngài mới thành Phật được. Bây giờ chị muốn về Tây-Phương, muốn gia nhập chư Đại Thánh Chúng trên cõi Tây-Phương mà chị còn hẹp hòi như vậy, chị còn căm thù người này, căm thù người kia thì làm sao chị có khả năng hội tụ với các Ngài?...

Phải bỏ! Nếu không bỏ, thì nhất định anh/chị không được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

b) Người bệnh tâm còn chao đảo, hồ nghi:

-Anh/Chị biết không? Anh/chị đi về Tây-Phương được là anh/chị thành đạo, thành đạo rồi bác/anh/chị giác ngộ cho chồng anh/chị, anh/chị giác ngộ cho con chị, chị

*giác ngộ cho những người chung quanh.
Tại vì những người chung quanh đang cần
sự chứng minh của anh/chị. Anh/chị phải
ra đi an nhiên tự tại... Làm sao an nhiên
tự tại?... Tín anh/chị đã vững rồi. Nguyên
anh/chị đã vững rồi. Niệm anh/chị vững
vàng nữa thì...*

*-Nhất định anh/chị cảm ứng với A-Di-
Đà Phật.*

*-Nhất định anh/chị phải để lại thoai
tướng bất khả tư nghĩ...*

*-Thì những người còn hồ nghi nhất
định họ sẽ không còn hồ nghi nữa...*

Chính vì vậy, khi mình biết được pháp
hộ niệm rồi, đem cái pháp hộ niệm chiếu
vào những trường hợp này thì có thể thấy rõ
ràng cụ thể. Cho nên khi mình đứng trước
một người bệnh, dù người ta mới biết tu hay
là tu lâu, nhất định ta cũng phải cố gắng

“**Khai Thị - Hướng Dẫn**”, dẫn dắt người bệnh thực hiện những điểm chính sau:

- **Nhất định phải TIN cho vãng.**

- **Nhất định NGUYỆN là nguyện vãng sanh về Tây-PhươngCực-Lạc. Không được NGUYỆN chứng đắc. Không được NGUYỆN cầu cảm ứng.**

- **Không được khởi một cái tâm nào khác ngoài ba cái điểm TÍN-NGUYỆN-HẠNH này.**

Tại vì nên nhớ cho, một người bệnh đã cần đến ta hộ niệm tức là căn cơ của họ hạ liệt, nghiệp chướng sâu nặng, Oán Thân Trái Chủ trùng trùng điệp điệp... Khi đứng trước người bệnh ta phải có cái lời khai thị vãng vàng, sắc bén để:

- **Phải phá tan tất cả những mối nghi ngờ của người bệnh.**

- **Phải phá tan tất cả những sự mập**

mở của người bệnh.

*- Phải phá tan tất cả những điểm
nguyên câu sai lầm.*

c) Người bệnh còn muốn đọc kinh:

*- Đây là quyển kinh của Phật dạy. Trong
kinh A-Di-Đà Phật cũng dạy anh niệm câu
A-Di-Đà Phật nguyện vãng sanh Tây-
Phương Cực-Lạc. Phật dạy bốn lần trong
ngày đúng không?*

- Đúng! ...

*- Như vậy bây giờ mà anh còn cầm
quyển kinh này tiếp tục đọc nữa thì anh
cũng có thể mất phần vãng sanh. Anh mau
mau buông kinh này xuống để niệm câu A-
Di-Đà Phật, nguyện vãng sanh Tây-
Phương. Làm vậy tức là anh đã đọc hết
kinh này rồi. Nói chung, hai quyển này
không còn ích lợi gì cho anh nữa cả. Đó*

chẳng qua là phương tiện dẫn dắt anh qua bờ giác. Anh biết đạo rồi thì bây giờ anh phải buông tất cả những cái này xuống để anh đi thành Phật. Niệm câu A-Di-Đà Phật là anh đi qua bờ giác đó.

- Chỉ có một câu A-Di-Đà Phật niệm ngay từ bây giờ, cho đến ngày anh tắt hơi ra đi, thì anh có hy vọng vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc, chứ không có kinh nào giúp cho anh vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc hết.

Nếu người bệnh muốn BHN đọc kinh thì BHN nên uyển chuyển. Trong pháp hộ niệm chư Tổ nói đừng bao giờ làm phiền não người ra đi. Vì để thỏa lòng họ, nên mình phải tụng cho họ. Vì để thỏa mãn cho họ, nên mình nói:

- Được rồi, chúng tôi sẽ cố gắng thành

tâm tụng cho bác, nhưng chúng tôi sẽ tụng cho bác ba biến kinh là đủ rồi nghe, rồi sau đó bác phải nhiếp tâm niệm câu A-Di-Đà Phật để cầu về Tây-Phương Cực-Lạc mới được. Ngày hôm nay tụng cho bác một biến, ngày mai tụng cho bác một biến nữa, ngày một tụng cho bác một biến nữa, như vậy là đủ thỏa mãn cho bác rồi nhé.

HAY:

- Tôi sẽ cố gắng tụng cho anh, cho chị ba biến chú Đại-Bi, (ba biến chứ không phải ba ngàn biến). Thành tâm tụng thì cũng có cảm ứng. Nhưng sau đó, anh phải mau mau trở lại niệm A-Di-Đà Phật, tại vì niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì anh mới có khả năng vãng sanh. Anh phải thành tâm, Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ, nếu căn bệnh này không làm cho anh phải mãn báo thân, có nghĩa là cái thân nghiệp báo của anh chưa

mãn, thì tự nhiên anh hết bệnh. Anh phải tin tưởng như vậy mới được.

Đây là cách thiện xảo phương tiện để thỏa mãn họ, nhưng sau đó phải khuyến tấn họ mau mau trở về câu A-Di-Đà Phật.

d) Người bệnh còn muốn ăn mặn:

Khi người ta kêu đến Diệu Âm, trên đường nghe người ta nói như vậy. Tôi nói, thôi chết rồi! Ông này bị chết rồi! Không cách nào cứu được nữa! Khi tôi biết chuyện đó rồi, tôi điều tra xong rồi, tôi tới gặp ông Cụ, tôi cầm bằm cái mặt, tỏ ra cứng rắn lắm! Tôi hỏi:

- Sao! Ông Cụ sắp chết rồi phải không?

Người nhà trả lời:

- Dạ, Cha... Cha của con sắp chết rồi.

- Sắp chết mà tại sao lại không chịu niệm Phật?

- Dạ, Cha của con buồn quá.

- Ông buồn thì bỏ đi chứ. Tôi nói lớn như vậy: Ông buồn thì kêu tôi làm gì?

Rồi tôi tới nói với ông ta. Tôi nói,

- Bác ơi!... Con nói thiệt nghe Bác. Bác sĩ đã chịu thua rồi, chắc chắn phải không? Con từ bên Úc à, con về đây... Bác gặp con là may mắn lắm. Con chỉ nói hai-ba tiếng thôi, nếu Bác chấp nhận thì con tiếp tục hộ niệm cho Bác và những người này sẽ tiếp tục tới giúp đỡ cho Bác. Còn Bác không nghe theo, con nói một tiếng thì tất cả mọi người bỏ đi hết. Con nghe nói rõ ràng là Bác đòi ăn thịt chó. Bác thèm thịt chó lắm phải không?

Tôi nói thẳng liền...

- Trong giờ phút này, mà Bác không có thành tâm sám hối thì chắc chắn coi chừng trong những đêm Bác ngủ, con chó nó tới, nó cắn Bác đó, nó xực Bác, nó xé xác Bác đó...

Nói đến câu này làm ông ta giật mình, đổ mồ hôi ra luôn! Mấy người con mới nói:

- Chú chú Diệu Âm ơi. Trời ơi! Hồi hôm này nè, hai-ba con chó nó tới, một con tấp lấy cổ, một con kéo cái ruột, một con thì... mất hồn mất vía.

- Đấy đấy đấy... đúng đấy, lo sám hối liền đi. Sám hối đi tôi sẽ cứu Bác.

Tôi cầm xâu chuỗi đưa cho ông. Ông vội chấp tay niệm: - *A Di Đà Phật, A Di Đà Phật...*

Thật ra là trước đó, tôi đã đánh tiếng cho người nhà biết rồi. Tôi nói với mấy người hộ niệm rằng tôi tới đó tôi sẽ la chứ tôi không nói hiên đâu. Quý vị thấy tôi la như vậy thì quý vị tới xoa đi nghe...

- *Cha ơi! Cha niệm Phật đi. Ông này hay lắm đó! Cha không niệm Phật, ông bỏ đi thì chết!...*

Xoa lại như vậy... Cho nên, mình thấy, khi đối trước mỗi một trường hợp chúng ta có một cách giải quyết.

e) Người bệnh còn muốn nghe giảng nhiều pháp:

Nghe pháp là để cho Sư Cô đi thuyết kinh giảng đạo, Sư Cô có đi thuyết kinh không?...

- Không! Tôi không có đi thuyết kinh.

- Không có đi thuyết kinh! Nếu bây giờ mà Cô ngộ ra đạo pháp thì biết rằng một câu A-Di-Đà Phật mới cứu được ách nạn của Cô. Còn nếu mà Cô còn nghĩ pháp này pháp nọ thì công đức niệm Phật sẽ bị chia ra, nhất định khi tới giờ phút lâm chung những cái mà Cô dành nhiều thời giờ nó sẽ hiển hiện ra. Một câu kinh hiển hiện ra không phải là một câu A-Di-Đà Phật! Một lời pháp hiển hiện ra không phải là một câu A-Di-Đà Phật!... Như vậy mười câu hiển hiện đó không phải là mười câu A-Di-Đà Phật, thì có thể Cô bị trở ngại!...

“Tôi còn có công phu khuya, tôi còn phải đọc kinh này, tôi phải nghe pháp nọ”...

Diệu Âm mới nói:

“Nếu những Chú, những Kinh đó mà giải được cái ách nghiệp này thì Cô cứ tiếp tục tụng. Còn không, thì xin mau mau quay trở về với câu “A-Di-Đà Phật”. Nhất định niệm 24/24. Còn thức còn niệm Phật. Nếu trong hai mươi bốn giờ ngủ đi một giờ, thì hai mươi ba giờ kia phải niệm Phật. Phải niệm Phật gấp! Niệm Phật liền. Niệm Phật cho nhập tâm... thì may ra mới cứu được cái nạn này của Cô. Còn không, thì chịu thua! Lúc này bất cứ một hình thức nào khác xen vào trong tâm cũng chịu thua!”

f) Người bệnh còn muốn xem phim:

Nếu trưởng BHN đã hướng dẫn cặn kẽ nhưng người bệnh vẫn vi phạm thì phải nói cứng rắn:

“Nếu bác không lo cái vận mệnh của bác, nếu bác không muốn về Tây Phương,

mà ngồi ôm coi cái phim này, BHN bắt gặp một lần nữa, nhất định, bây giờ bác có năn nỉ, BHN cũng không đi hộ niệm. Tại vì có hộ niệm cho bác, chắc chắn bác cũng không được vãng sanh” ...

“Vì sao?... Vì rõ ràng là bác bị bệnh, đang chờ từng ngày để chết mà không lo cho chính cái huệ mạng của bác, không lo cho bác thì Phật cứu cũng không được, làm sao BHN có thể cứu?”.Mình nói rất là nhẹ nhàng. Và nói tiếp...

“Bác phải bỏ hẳn từ ngày hôm nay, nếu để BHN bắt gặp một lần nữa, bây giờ bác có năn nỉ đi nữa, BHN không đi hộ niệm là không đi hộ niệm, tại vì đi hộ niệm như vậy... Vô ích!”.

g) Người bệnh còn thương nhớ con cháu:

- Chị ơi! Hồi giờ chị thương đưa cháu

lắm phải không? Nhất định, nếu bây giờ chị còn thương đứa cháu, thì vì đứa cháu mà chị bị đọa lạc. Mau mau xả liên. Nếu không xả thì vô tình vì đứa cháu mà chị đọa lạc. Đứa cháu đó gián tiếp làm cho chị đọa lạc, nên nó cũng liên quan chịu nạn luôn. Như vậy thương đứa cháu, nhưng mà thương như thế nào cho đúng? Phải niệm Phật để về Tây Phương. Về Tây Phương thì khi đứa cháu mình lâm chung, mình trở về đây tìm cách hộ niệm cho nó, cứu nó về lại Tây Phương. Cứu nó tức là mình thương đứa cháu đó.

Có nhiều người nói rằng, nếu người bệnh thương đứa cháu quá thì đừng có cho đứa cháu đến trước mặt. Sự việc này trong các ban hộ niệm người ta ứng dụng thì có nhiều lúc đúng, cũng có nhiều lúc không được đúng mấy!

Đúng là khi người chết đó đã được hướng dẫn, họ quyết lòng hứa là không

còn tha thiết gì đến đứa cháu nữa, thì lúc đó mình hãy nói với đứa cháu đó đừng tới, vì nó tới nhiều khi làm cho người bệnh sanh tâm luyến lưu.

Còn có hạng người khác họ quyết lòng nhớ, họ quyết lòng thương, họ quyết lòng muốn cầm cho được tay của đứa cháu... Đối với những người này thì tốt nhất là mình nên kêu đứa cháu đó tới, nhưng phải dặn dò trước. Nhiều khi chính đứa cháu đó mới thật là nguồn khai thị quý giá vô cùng cho người sắp chết. Mình nói:

*- Cháu ơi! Cháu thương bà nội, bà nội thương cháu. Nếu bây giờ mà bà nội tiếp tục thương nhớ cháu thì bà nội sẽ bị đọa lạc, đau khổ lắm! Bây giờ cháu thương bà nội thì cháu tới cứu bà nội đi nhé. Cháu tới nói với bà nội như vậy: **Bà nội ơi!***

Cháu tới đây niệm Phật cho bà nội nè. Bà

nội thương cháu, bây giờ bà nội hãy niệm Phật đi. Bà nội niệm Phật tức là bà nội thương cháu. Nếu bà nội không niệm Phật, bà nội không được về Tây Phương là bà nội không thương cháu. Cháu đang hộ niệm cho bà nội vãng sanh đây.

Nếu dạy được đứa cháu nói một câu như vậy tức là mình có thể gỡ được ách nạn cho người bệnh.

h) Người bệnh còn thích cờ bạc:

Một vị ung thư sắp chết, thế mà ban hộ niệm nói không nghe, tại vì không tin. Sống trong những ngày tháng chờ chết mà lại thích đi đánh casino, đánh bài. Hỏi tới thì nói rằng làm như vậy cho vui... Vì vậy trưởng BHN nên nói cứng thì mới có cơ may cứu được người bệnh.

- Cơ duyên này anh không có dễ gì tìm ra trong vô lượng kiếp đâu. Nếu ngay từ bây giờ anh không chịu đổi tâm, không

chịu từ bỏ casino, thì nhất định anh phải chịu đọa lạc! Bị đọa lạc vạn kiếp anh ráng chịu lấy. Còn khi nghe những lời nói này, mà anh mau mau tỉnh ngộ đến trước bàn Phật quỳ xuống sám hối đi. Bắt đầu từ giờ phút này anh không được đi casino nữa. Anh phải tranh thủ thời gian từng giây từng phút để niệm Phật đi, tôi tin tưởng anh được tới chín mươi lăm phần trăm vãng sanh...

i) Người bệnh là người bướng bỉnh:

- “Anh chín ơi! Nếu mà anh không hồi tâm tỉnh trí, không quyết lòng ăn năn hối lỗi, không chịu chấp tay lạy Phật, không chịu niệm Nam Mô A-Di-Đà Phật để thành tâm sám hối tất cả lỗi lầm, thì cái nghiệp của anh, thì cái tâm của anh, thì cái bướng bỉnh của anh nhất định sẽ đưa anh vào ba đường ác đạo. Chắc chắn!...”

k) Người bệnh còn tham tiền bạc:

- Chị ơi! Bây giờ tiền bạc không cứu

được chị nữa rồi. Phải buông ra. Nếu mình đang cho ai vay 20.000 đô-la, hãy mạnh dạn liệng đi. Nếu không muốn liệng, thì hãy thông báo cho con cái biết đi, để chúng nó tìm người đòi lại cho chị. Nếu nó đòi không được thì mình cũng phải liệng đi nhé, mình tha cho người ta đi, mình cho người ta đi. Cho tiền thì khỏi bị tai nạn, gọi là “Tản tài tiêu tai”. Tiêu tai là mình khỏi bị chướng nạn. Nhờ cái phước đó mà mình được về Tây Phương. Hãy mạnh dạn buông ra.

Mong chư vị khi hướng dẫn cho người bệnh đừng nên đặt ra quá nhiều vấn đề. Đừng nên hỏi bệnh nhân quá nhiều. Thứ nhất vì sức khỏe của họ yếu lắm, họ cất tiếng trả lời mình không phải dễ đâu! Giả sử nhiều khi mình sơ ý buông một câu hỏi mà vừa thấy người bệnh áp a, áp úng... thì ngay lập tức mình phải trả lời cho họ liền. Chú ý đừng bao giờ để cho họ vướng mắc bất cứ một

cái gì hết.

II) LỜI ĐIỀU GIẢI VỚI CHỦ VI OÁN THÂN TRÁI CHỦ:

Có nhiều người sơ ý đã nghĩ rằng, khi điều giải oan gia trái chủ thì ta phải có một cái năng lực gì đó cho mạnh, khi nói lên làm oan gia trái chủ phải khiếp sợ, phải vâng lời... Rất nhiều người đã vướng phải lỗi này. Đây là một cái ý niệm không đúng! Nên nhớ điều giải có nghĩa là làm cho người ta thỏa mãn, vui vẻ chấp nhận buông xả oán thù để cùng với chúng ta niệm Phật. Chúng ta, oan gia trái chủ của người bệnh và người bệnh sống trong cảnh giới hòa bình, hoàn toàn không có sự đấu tranh, hoàn toàn không có sự ép buộc. Nếu chúng ta vận dụng một cái lực gì đó của mình để ép buộc oan gia trái chủ, thì nhất định đây không phải là cuộc điều giải,

không phải là hòa giải, mà là một cuộc chiến tranh, mạnh được yếu thua. Hoàn toàn sai!...

Chúng ta nên đem cái tâm “*Từ bi, hỷ xả, thương người*” để đối đãi nhau. Mình thương người bệnh, muốn người bệnh được giải thoát, nhưng cũng phải thương đến những người bị người bệnh hãm hại, làm cho người ta phải tan gia bại sản... Làm cho người ta phải mất mạng... Làm cho người ta phải sống trong những cảnh giới khổ đau nhiều năm tháng qua, nhiều đời nhiều kiếp nữa!... Chúng ta phải có tinh thần bình đẳng như vậy thì mới làm đạo chánh pháp được.

Còn nếu sơ ý khởi lên một cái tâm bất bình đẳng ép buộc người ta thì không tốt! Hòa Thượng Tịnh-Không có nhắn nhủ tới điều này, khi chúng ta đi hộ niệm,

niệm Phật thì chư quý thân đều kính mến, tất cả chúng sanh đều kính trọng quý mến mà hộ pháp cho mình. Nhưng Ngài cũng nói, “**Nhưng chư vị không được có cái Tà ý**”. Phải chú ý chuyện này.

Tà ý là gì?...

- *Chúng ta đàn áp họ...*

- *Chúng ta khinh rẻ họ...*

- *Chúng ta nói những lời xúc xược với họ...*

Ví dụ như có nhiều người coi các vị oan gia trái chủ là ma, là quỷ, là thứ oan nghiệt!... Mình khởi một tâm ý như vậy tức là khinh thị người ta! Một ý niệm khinh thị thì không còn bình đẳng nữa. Hòa Thượng Tịnh-Không gọi những vị oan gia trái chủ là “Chư Nhân Giả”:

“Chúng tôi nguyện cầu chư nhân giả
buông xả oán thù...”. Quý vị nghe cho
kỹ. Mình phải học, học từng chút, từng
chút.

Khai thị cho oan gia trái chủ, chúng ta
phải thành khẩn chấp tay lại, chứ không
còn là tâm sự nữa. Tất cả mọi người đều
chấp tay lại thành khẩn:

- Chúng tôi là những người hộ niệm,
thành khẩn cúi đầu xin chư vị buông xả
oán thù ra, nương theo cơ hội này cùng
với chúng tôi niệm A-Di-Đà Phật, hộ niệm
cho người bệnh Trần Văn X được viên
mãn vãng sanh. Hãy kết duyên lành với
chúng sanh. Niệm câu A-Di-Đà Phật
nương theo công đức này chư vị cũng về
Tây-Phương Cực-Lạc luôn. A-Di-Đà Phật
sẽ cứu tất cả chư vị, vì chư vị là Phật,
được giải thoát chứ không phải đọa lạc
đâu! Tại vì chư vị quên rồi đó, chư vị chấp
vào hận thù nên mới bị kẹt như thế này!...

*Bây giờ xin buông ra đi, A-Di-Đà Phật
đạy niệm danh hiệu của Ngài mười niệm
câu vãng sanh thì chư vị cũng được vãng
sanh về Tây-Phương thành đạo!...*

Mình hãy làm sao hóa giải cho được cái
ách nạn này, rồi sau đó niệm Phật lên.
Nhớ rằng khi mình thành tâm niệm Phật
thì tự nhiên trong từng tiếng niệm Phật của
mình quang minh bủa ra... quang minh
bủa ra... Nói theo khoa học là từ trường
bủa ra. Khi cái từ trường tốt bủa ra sẽ ảnh
hưởng tốt đến những người chung quanh.
Khoa học gọi là từ trường, thì trong nhà
Phật gọi là quang minh, gọi là ánh sáng...
Trong tiếng niệm Phật của mình có quang
minh. Mình thành tâm mình niệm Phật thì
bủa ra quang minh, tự nhiên trong quang
minh đó chiếu xúc với chư vị đó, chư vị
đó cảm động và hộ niệm với mình!

Điều giải oan gia trái chủ là như

***vậy. Không bao giờ có một cái ý niệm
đàn áp oan gia trái chủ!...***

Đối với tất cả chư vị trong pháp giới,
ta không được quyền đụng chạm đến
quyền lợi của họ. Ngay cả những vị oan
gia trái chủ của bệnh nhân...

- *Chúng ta cũng không được khởi cái
tâm đàn áp họ.*

- *Không được có cái tâm cưỡng ép họ.*

- *Không được bắt buộc những vị oan
gia trái chủ phải lìa ra, phải bỏ đi...*

KHÔNG!

- *Chúng ta phải cúi đầu xuống, thành
tâm, khẩn nguyện, điều giải với oan gia
trái chủ.*

Điều giải với họ, nhất định chúng ta
phải làm như vậy.

Giả sử như một vị oan gia quyết lòng trả thù, thì đó là vấn đề “**Nhân Quả**” của họ, chứ ta không được xen vào, tại vì thật sự là người bệnh đã làm sai trước. Bây giờ bắt buộc người bệnh phải thành tâm sám hối. Người bệnh thành tâm sám hối rồi thì ta mới có thể điều giải được. Chứ không thể nào vì một chúng sanh này mà hại một chúng sanh khác. Nên nhớ đạo Phật chúng ta không có quyền hãm hại một chúng sanh nào dù là oan gia trái chủ, dù là hữu hình hay vô hình. Đó mới là chánh pháp.

Hình thức điều giải oan gia trái chủ khác với sự khuyến tấn người bệnh. Chúng ta phải luôn luôn chấp tay lại, thành khẩn...

- Chúng tôi đại diện cho gia đình, đại diện cho người bệnh, đại diện cho bạn đồng tu, hôm nay cúi đầu khẩn nguyện, (Hoặc nói cúi đầu van xin chư vị, cúi đầu tha thiết...) ngưỡng mong chư vị suy xét.

Bà Trần thị X dù thế nào cũng là một phàm phu tục tử, nên nhiều lúc mê muội đã tạo ra những nghiệp nhân chẳng lành với chư vị. Nhưng giờ đây bà Trần thị X đã thành tâm sám hối. Gia đình cũng thành tâm sám hối và chúng tôi cũng đang niệm Phật hộ niệm, bà cụ này cũng đang niệm Phật để cầu vãng sanh về Tây Phương. Khi về Tây Phương rồi thì bà cụ này mới có năng lực để về đây giúp đỡ chư vị, cứu chư vị để đền trả những gì sai lầm với chư vị. Nương theo cơ hội này xin chư vị buông xả oán thù cùng nhau niệm Phật đi về Tây Phương.

Mình nói những lời hết sức thành khẩn, hết sức khiêm nhường. Đừng bao giờ tỏ vẻ tự cao, tự đại. Nếu mình tự cao, tự đại dễ gây nên nghịch ý, oán thù... Không hay!

Mình nên lấy lời Phật dạy để điều giải:

Chư vị ơi! A-Di-Đà Phật đã dạy như thế này, A-Di-Đà Phật đã phát thệ rằng... nếu chư vị nghe danh hiệu của Ngài, tức là A-Di-Đà Phật, mà quý vị thành tâm niệm danh hiệu Ngài, nguyện vãng sanh về nước Ngài, buông xả tất cả thế trần ra, cụ thể là buông xả oán hờn người khác rồi niệm danh hiệu Ngài để cầu vãng sanh về Tây-Phương-Cực-Lạc, thì chư vị sẽ được A-Di-Đà Phật tiếp độ về Tây Phương hưởng đời an vui cực lạc. Đây là lời Phật dạy!

“Chư vị hãy phát tâm niệm Phật để trong cơ hội này chư vị được giải thoát. Tôi nguyện đem tất cả những công đức tu hành của chúng tôi hồi hướng cho chư vị. Trong cuộc hộ niệm này lúc nào tôi cũng

hồi hướng cho chư vị, nguyện cho chư vị sớm gặp được Phật, sớm liễu đoạn sanh tử”...

Nói những câu như vậy thì chúng ta mới có công đức trọn vẹn.

Tuyệt đối không được dùng cái lực gì của mình mà đàn áp chư vị trong pháp giới chúng sanh.

1) Lời điều giải khi người bệnh bị nhập thân:

Khi Người bệnh bị nhập thân BHN nên thành tâm khẩn nguyện:

- Chư vị ơi! Tôi biết chư vị là người hiền lành, nhưng đang khổ đau ở trong những cảnh giới rất lạnh lẽo! Rất thống khổ! Chư vị nương theo cái thân xác của anh này là chư vị có một chỗ nương tựa tốt hơn. Nhưng chư vị làm như vậy thì gia đình của anh này bất an! Anh này cũng

bất an! Tội nghiệp cho họ. Thật sự thì sự nương nhờ này cũng không vững bền đâu!... Chư vị hãy buông ra đi để cùng với chúng tôi niệm Phật. Chư vị nhớ rằng, A-Di-Đà Phật có khả năng cứu được chư vị, còn chúng tôi thì không cứu được. Chúng tôi không dám xen vào chuyện Nhân-Quả của chư vị. Chúng tôi đến đây chỉ khuyên chư vị...

- A-Di-Đà Phật! Chúng tôi xin thành tâm ngưỡng cầu chư vị xét suy. Bà này đang thành tâm sám hối rõ rệt. Chúng tôi cũng không dám xen vào chuyện nhân quả của chư vị. Chúng tôi chỉ muốn thành tâm cứu giúp chư vị, nhưng mà thực lực của chúng tôi cứu không được. Xin chư vị nghe lời chúng tôi niệm A-Di-Đà Phật thì tự chư vị được quang minh của Phật cứu độ. Bây giờ chư vị hãy buông oán thù này xuống đi thì nhất định cái oán thù này biến thành phước đức, biến thành thiện

lành, biến thành đại từ đại bi... Chư vị nương theo lòng đại từ đại bi của A-Di-Đà Phật mà trở về Tây Phương Cực lạc, liễu đoạn sanh tử hay hơn là trả thù nhau để đòi đòi tương oán, tương thù mà cùng chịu nạn...

Người ta làm gì làm mình cũng phải năn nỉ. Tôi nói tiếp:

- Nếu mà chư vị không tha thì đây là chuyện nhân quả của chư vị. Tôi đã hết lời, quyết không dám nói nữa. Nhất định tôi không ép buộc chư vị, nhưng chư vị hãy nghĩ coi, báo thù với nhau lợi ích gì?...

Nói theo Hòa Thượng Tịnh-Không là:

- Xin chư vị hãy nghe lời Phật dạy, quy y Tam Bảo, đoạn ác tu thiện....

Khi BHN điều giải oan gia cho người bệnh, có trường hợp dữ hơn một chút. Người bệnh tự xé áo, xé quần, liệng ném... chứ không chịu nằm im để nghe mình nói đâu. Người bệnh có khi cũng muốn nhào nhào tới, nhưng lúc đó người trưởng ban cũng cứ đứng im niệm A-Di-Đà Phật... A-Di-Đà Phật. Niệm thật lớn!... Khi họ xịu xuống một chút, thì mình khuyên liền, khuyên mạnh... vì lúc đó không còn nhiều thời giờ nữa. Sau khi họ đuối lý xong rồi, mình mới năn nỉ, khuyên họ nhưng vẫn thương họ. Mình thương hoàn cảnh của họ mà muốn rơi lệ vậy đó! Cái tình thương này sẽ bủa ra làm cho họ cảm động mà bỏ ra đi...

Cũng có những trường hợp mình điều giải, nhưng họ không bỏ, thì thôi, mình cũng đành chịu thua!...

Trong pháp khai thị điều giải oan gia trái chủ của Tịnh-Độ Tông không bao giờ được quyền dùng một năng lực gì của mình để đàn áp họ.

Tốt nhất là hãy điều giải oan gia trái chủ ngay trong lần hộ niệm đầu tiên.

Bình thường mình nên khuyên người bệnh trước, để cho người bệnh niệm Phật, rồi chúng ta cùng niệm Phật để tạo khung cảnh trang nghiêm, có lực niệm, có quang minh của Phật gia trì. Tiếp theo chúng ta có thể bắt đầu điều giải. Trong phần điều giải này, thường thường nên nhắc cho người bệnh ý thức về nghiệp chướng của mình. Ví dụ nói:

- Bác ơi! Chị ơi! Bây giờ chị đang bệnh! Bệnh này chính là do nghiệp chướng sinh ra. Vì nhiều đời nhiều kiếp,

cũng như trước khi biết tu, biết niệm Phật mình đã sơ ý làm điều sai lầm. Có thể mình tạo ra chướng duyên, nghiệp ác với chư pháp giới chúng sanh... Vì thế, bây giờ chị, anh, bác hãy thành tâm sám hối nhé.

Phải khuyến cáo người bệnh nhận rõ rằng mình có lỗi.

Nếu người bệnh bướng bỉnh, nói rằng: *Tôi không có làm điều gì có lỗi!...* Thì nhất định cuộc điều giải không bao giờ thành công! Nhất định, người đó khó có thể tránh khỏi bị trở ngại! Cho nên, trước khi điều giải mình phải nói làm sao cho người bệnh nhận ra được lỗi lầm của mình...

- Chị phải thấy, là rõ ràng chị có làm sai, phải không? Vậy nay chị xin sám hối

đi nhé. Hãy chấp tay lại để sám hối.

Người đó nói:

- Dạ! Con xin sám hối...

*- Nam Mô A-Di-Đà Phật. Chư vị ơi!
Hồi giờ tôi mê muội, tôi làm sai rồi!... Bây
giờ tôi thành tâm xin sám hối với chư vị.
Xin chư vị buông tha cho tôi, chúng ta hãy
cùng nhau về Tây-Phương thành đạo. Tôi
hứa ngày nào còn sống, tôi còn niệm Phật
hồi hướng công đức cho chư vị. Ngày mà
tôi về được Tây-Phương Cực-Lạc rồi, tôi
sẽ quyết lòng tìm mọi cách để cứu độ chư
vị...*

Chỉ cần người bệnh thành tâm nói
một câu như vậy là được rồi...

Xin thưa, chỉ cần một lời nói chân
thành như vậy, một lần, hai lần, ba lần thì
tự nhiên những oán nạn về oan gia chủ nợ
hình như biến mất đi hồi nào không hay.

2) Lời điều giải khi người bệnh bị bắt phải tự tử:

Khi người bệnh bị trường hợp này thì hướng dẫn người bệnh tự điều giải dung tâm chân thành để khẩn nguyện:

- Xin thưa với chư vị, tự tử thì tôi không tự tử. Nhưng mà tôi quyết lòng niệm Phật để về Tây Phương Cực Lạc. Tôi sẽ hứa chắc chắn với chư vị, khi tôi về được tới Tây Phương Cực Lạc tôi sẽ có thần thông đạo lực, tôi sẽ tìm mọi cách để cứu độ chư vị. Trong quá khứ tôi đã làm quá nhiều sai lầm, vì lúc mê muội tôi đã tạo ra những oán nghiệp với chư vị, bây giờ chư vị đến đây trả thù tôi nhận hết, quý vị giết tôi thì cứ việc giết, tôi không có một chút nào kháng cự lại, tại vì đó là lỗi lầm của tôi. Như vậy chư vị giết tôi là việc của chư vị, còn tự tử thì tôi không tự tử.

- Tôi xin thành tâm sám hối với tất cả chư vị, nếu mà chư vị thương tình buông

xả những oán hờn này, tôi sẽ đem tất cả những phước lành của tôi hồi hướng cho chư vị, khuyên chư vị hãy thành tâm niệm Phật với tôi đi, để cho trong cơ duyên này chư vị cũng thoát tất cả những ách nạn mà chư vị đang bị, để chúng ta cùng về Tây Phương, cùng thành đạo Vô-Thượng, cùng cứu độ chúng sanh. Oan oán của chúng ta từ nay không còn tương báo nữa. Xin khẩn cầu chư vị như vậy.

3) Lời điều giải khi người bệnh bị lẫn:

Khi người bệnh có những triệu chứng giống như lúc tỉnh, lúc mê, có lúc thì người bệnh nói có một con chó thiet to đang đuổi cắn, có lúc thì người bệnh nói có một con cọp ở đâu mà cứ vô trong nhà, nó đứng tại cửa không cho đi, có nhiều lúc người bệnh trốn người trong cái góc phòng và có vẻ sợ hãi vô cùng!... Hỏi tại sao vậy? Thì nói rằng, có con trâu tới nó

ủi!...

Hiện tượng này cứ thường xuyên xảy ra như vậy mà gia đình hoàn toàn không quan tâm tới... Con cái cứ tưởng rằng, người bệnh đã lú lẫn rồi!...

Cũng có nhiều lần người bệnh cứ lâm râm, lâm râm nói thảm thảm một mình... Con cháu mời ăn cơm, thì ông nói:

- Tụi bay đừng có hỗn láo! Ta đang nói chuyện với ông nội của tụi bay đây... Ta đang nói chuyện với ông bác tụi bay đây!...

Tức là người bệnh nói chuyện với những người đã chết rồi. Có đôi lúc ông nói chuyện với những người trong làng xóm ở quê mà những người đó đã chết cách đó cũng mấy chục năm...

Gặp trường hợp này BHN khuyên gia đình thành tâm điều giải:

“Cha tôi tên là... trong nhiều đời, nhiều kiếp đã vụng dại, đã mê mờ, làm những điều sai lầm với pháp giới chúng sanh, cho nên cái nhân xấu ác này, đến phút cuối đời chur vị đến đây đòi nợ, trả thù, điều này là đúng. Nhưng xin chur vị cứ nghĩ thử coi, chúng sanh trong lục đạo ai mà không mê, ai mà không dại? Nhưng bây giờ cha tôi tên là..... đã thành tâm sám hối, đang ngày đêm niệm Phật cầu về Tây Phương. Nguyên mong chur vị cảm thông nỗi niềm hiếu đễ của chúng tôi, cảm thông lòng thành sám hối của cha tôi tên là..... Mong chur vị xóa bỏ oán hận, cùng với chúng tôi niệm Phật, kết duyên lành với Tây Phương Cực Lạc. A-Di-Đà Phật phát đại thệ nếu chur vị niệm Phật cầu về Tây Phương thì Ngài sẽ tiếp độ chur vị về

trên cõi Tây Phương sống đời an vui cực lạc, thành đạo Vô-Thượng hay hơn là chấp vào những oán thù để đời đời, kiếp kiếp bị oán nạn trong tam đồ khổ ải!...”

Con cái nói những lời đơn giản như vậy!

Vì vấn đề liễu đoạn sanh tử, vì vấn đề thoát ly cảnh giới đọa đày, nguyện mong chư vị phát tâm niệm Phật, chúng tôi đem tất cả công đức thiện lành của chúng tôi thành tâm hồi hướng cho chư vị, mong chư vị sớm gặp Phật để liễu thoát cảnh đọa đày này.

Thế rồi cứ ngày ngày hồi hướng công đức cho họ. Hãy nói thẳng thắn với họ như vậy. Khuyến giải họ. Nếu mà mình làm sớm, lòng chân thành, thì xin thưa thật, nhiều khi cỡ chừng là một ngày, hai

ngày hoặc ba ngày có thể hóa giải được.

4) LỜI ĐIỀU GIẢI KHI NGƯỜI BỆNH CÓ LỜI PHÁT NGUYỆN SAI:

Đầu tiên do cô đó đã phát một tâm nguyện quá mạnh! Cô phát lời nguyện cứu độ chúng sanh đau khổ trong ba đường ác. Cô nguyện như vậy: *“Nếu chư vị có duyên với tôi, thì tôi sẽ quyết tâm cứu độ chư vị”*.

Khi đi tới chùa niệm Phật, cô thường có trạng thái trầm cảm, mũi lòng, dễ rơi lệ khi nghĩ đến những cảnh khổ của chúng sanh trong địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh... Do cái tâm quá từ bi, thương người, vừa nghe nói đến cảnh khổ trong ba đường ác thì vội phát lời nguyện cứu độ chúng sanh trong cảnh khổ. Khi cô ta khẩn nguyện hai ba lần như vậy thì bị vướng phải tình trạng là các vong đã theo cô ta suốt trong vòng mấy năm trường.

Khi gặp trường hợp này người khai thị nên trấn an người bệnh, nói một cách vững vàng:

Nếu đúng như chị kể thì hóa giải chuyện này có lẽ cũng đơn giản lắm, không khó đâu! Hãy vững tâm đi...

- Một là khi gặp các ngài lảng vảng tới thì đừng sợ nữa. Tại vì đó là người có duyên với cô, chứ không phải là vô duyên đâu!...

*- Thứ hai là bây giờ khi gặp các vị đó mình nói lại. Nói làm sao?... Hồi trước **tôi tưởng tôi giỏi lắm**, tôi mới phát tâm cứu độ chư vị. Nhưng bây giờ **suy cho cùng thì tôi dở quá**, tôi cứu không được. Một chứng minh rõ ràng là khi chư vị đến với tôi... làm tôi sợ muốn chết luôn!...Thật sự là tôi cứu không được. Bây giờ báo cho*

chư vị biết là tôi xin phát tâm lại, tôi sẽ tu hành tốt để hồi hướng công đức cho chư vị, riêng chư vị phải tự tu lấy.

*- Tôi xin giới thiệu cho chư vị một cách tu đơn giản nhất của thời này, đó là xin chư vị hãy phát tâm niệm “Nam Mô A-Di-Đà Phật”, niệm danh hiệu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh Tịnh-Độ. Đức A-Di-Đà Phật đã phát đại thệ hơn mười kiếp qua rồi. Ngài nói nếu chư vị quyết lòng niệm A-Di-Đà Phật thành tâm nguyện cầu vãng sanh Tây Phương Cực Lạc, thì đây là cái duyên cuối cùng trong lục đạo luân hồi, để chư vị đi về Tây Phương thành đạo. Bây giờ tôi không có cách nào để giúp cho chư vị vãng sanh ngoài cách chính chư vị phải niệm Phật. Còn bây giờ chư vị cứ theo tôi, thì tình thật là tôi cứu không được, mà chư vị lại làm cho tôi phải sợ hãi, bất an! Hồi trước “**Lỗ Đại!**” tôi mới phát nguyện sai*

*làm như vậy!... Bây giờ “**Khôn Ra!**” rồi
tôi mới biết tôi không có lực nào cứu chư
vị được... (Cứ thành tâm mà nói như vậy).*

*- Hôm nay chư vị đã đến với tôi, nếu vị
nào thật có nỗi khổ gì, xin cứ nói cho tôi
biết, **nếu ở trong khả năng của tôi**, tôi sẽ
cố gắng hết sức giúp cho chư vị...*

Mình khuyên người bệnh cứ thành
tâm làm như vậy, điều giải vài lần chắc
chấn sẽ có hiệu quả.

Mình tu hành thì chưa được bao
nhiêu, công đức thì còn nhỏ xíu, mà đã vội
phát tâm cứu độ chúng sanh. Khi phát ra
lời nguyện quá thành tâm nên liền có
“*Cảm Ứng*”... Tại vì, người ta đang bị khổ
mà!... Người ta đang bị nạn mà!... Người
ta đang trông sự cứu độ họ mà!... Cho nên
khi gặp một người phát tâm ra thì họ theo

liền, họ theo để xin công đức hầu mong thoát khổ được vui chứ có gì đâu mà sợ. Vì tâm từ bi nên mình mở lời nguyện cứu họ... ấy thế mà khi họ đến với mình thì mình sợ muốn chết!... Gặp họ mà sợ hết hồn hết vía thì làm sao có thể cứu họ được?...

Mình nói với người bệnh, thôi bây giờ cô đừng sợ nữa nhé. Hãy thương họ, thông cảm cho họ. Khi họ đến mình cứ chấp tay thành khẩn nói:

- Tôi với chư vị đã có duyên với nhau, nếu mà duyên lành thì tôi giới thiệu cho chư vị con đường tu niệm Phật. Chư vị giúp tôi, tôi giúp chư vị. Tôi giúp chư vị là ngày ngày hồi hướng công đức cho chư vị. Chư vị giúp tôi bằng cách hộ pháp cho tôi, làm cho tôi an ổn tinh thần để tu hành. Chúng ta giúp nhau cùng nhau niệm Phật

Câu vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc.

- Còn giả sử như chư vị và tôi có cái mối oán hờn, thì tôi xin thành tâm cúi đầu tha thiết xin sám hối với chư vị. Nhất định tôi không làm điều gì sai với chư vị nữa. Tôi sẽ đem hết công đức tu hành của tôi hồi hướng cho chư vị, để chư vị hưởng được lợi lạc. Mong chư vị nương theo cơ hội này cùng nhau niệm Phật đi về Tây Phương để chúng ta cùng liễu đoạn cái ách nạn trong sanh tử luân hồi, nhất là chư vị đang ở trong cảnh giới đau khổ!...

Cứ thành tâm mà nói như vậy!... Xin thưa thật chướng nạn cũng dễ giải quyết lắm, không khó đâu! Cái khó là mình có thành tâm hay không?...

5) Lời điều giải khi người bệnh nằm mộng:

Khi người bệnh nằm mơ màng thấy gì đó... À! Thấy Ông Nội mình về, Cha mình về, hay những người thân đã quá cố... họ cứ về an ủi, chỉ vẽ!... người khai thị nên hướng dẫn cho người bệnh khẩn nguyện. Nếu là người không biết đạo, họ thích hiện tượng này lắm! Thích Cha Mẹ mình về bảo vệ!... Còn người đã niệm Phật, rõ đạo lý, thì hầu như đã biết rồi... khuyên người bệnh chấp tay lại, niệm:

“Nam Mô A-Di-Đà Phật,

Xin chư vị hãy phát tâm niệm Phật cầu về Tây-Phương. Tôi không biết giữa tôi và chư vị có duyên như thế nào? Nếu là duyên lành, thì xin chư vị hãy hộ pháp cho tôi, để chúng ta cùng nhau về Tây-Phương thành đạo. Nếu là duyên ác, tôi xin thành tâm sám hối với tất cả chư vị. Tại những lúc mê muội, tôi đã lỡ làm rồi. Bây giờ tôi quyết lòng niệm Phật cầu về Tây-Phương. Tôi về Tây phương rồi tôi quyết sẽ trở về đây cứu độ chư vị. Xin chư

vị hãy phát lòng niệm Phật, đừng nên báo hại tôi nữa”.

Hoặc:

- Nam Mô A-Di-Đà Phật, nguyện đem công đức này hồi hướng cho pháp giới chúng sanh, hồi hướng cho tất cả chư vị oan gia trái chủ trong nhiều đời nhiều kiếp. Tôi đã lỡ hại chư vị, hôm nay xin thành tâm sám hối với chư vị, nguyện cầu chư vị buông xả oán thù, cùng với chúng tôi niệm câu A-Di-Đà Phật để vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc. Tôi hứa với chư vị là hồi hướng tất cả công đức cho chư vị và khi tôi đã về Tây Phương Cực Lạc, tôi sẽ trở về đây tìm mọi cách độ chư vị. Chúng ta cùng nhau vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc.

Người bệnh thành tâm nói như vậy. Còn gì nữa?... Người hộ niệm cũng thành tâm giảng cho chư vị trong pháp giới biết những điều này. Thường thường

nếu mình lo trước, thì những chuyện này chỉ cần một lần, hai lần khẩn cầu như vậy là có thể giải tỏa hết. Hay lắm!... Và sau đó người bệnh được an nhiên tự tại.

Xin chú vị nhớ cho, chúng ta “Điều Giải” trong hòa bình, chứ không phải là “Đấu Tranh” để dành phần thắng lợi. Khi điều giải ta không được quyền có ý tưởng bắt buộc người bệnh phải được thuận lợi, bắt buộc oan gia trái chủ phải chịu thiệt hại!...

III) LỜI KHAI THỊ CHO NGƯỜI BỆNH VÀ CHƯ' VỊ OAN GIA TRONG CƠN HẤP HỐI:

1) Khai thị cho người bệnh:

Người bệnh đang đối diện với lúc xả bỏ báo thân rồi, thì ta chỉ nên khuyên nhắc người bệnh hãy cứ cất lời lên niệm “A-Di-Đà Phật” ...

- *Cụ ơi, cụ hãy niệm câu A-Di-Đà Phật với chúng con đi, có chúng con ở sát bên cạnh của cụ đây. Con niệm một tiếng, cụ niệm một tiếng nhé. Nếu cụ mệt quá niệm không nổi, thì lắng tai nghe tiếng niệm Phật của chúng con để niệm thâm trong tâm. Cụ nên nhớ là lúc nào cũng có chúng con ở bên cạnh, con cái đang hộ niệm cho cụ đây, và cụ cất lời niệm câu A-Di-Đà Phật lên thì A-Di-Đà Phật sẽ phóng quang gia trì cho cụ. Cụ phải chân thành, chí thành, chí kính, tin tưởng vững vàng, cất lời niệm câu A-Di-Đà Phật lên thì chư Bồ-Tát hộ niệm cho cụ, chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ cho cụ. Cụ ở trong một cái quang minh rất là an toàn, không có gì trở ngại hết...*

Những lúc người bệnh sắp ra đi, những lời nói của mình phải nhẹ nhàng, phải chậm rãi từng tiếng từng tiếng rót vào trong lỗ tai của người đó:

- *Bác ơi! Giờ phút sắp ra đi đã đến rồi đó bác, bao nhiêu năm qua mình chờ đến cơ hội này để đi về Tây-Phương Cực-Lạc. Bác vững vàng lên nghe, trong giây phút này có đau đớn!... Chấp nhận. Có mỗi mệt!...Chấp nhận. Quyết tâm quyết chí niệm câu A-Di-Đà Phật, tại vì cơ hội này là mình xả bỏ cái thân nghiệp báo này, nó báo đời mình cho đến lúc tắt hơi, cho nên chấp nhận đừng than đừng thở gì hết trơn, cứ nghe tiếng niệm Phật của chúng con mà niệm theo... A-Di-Đà Phật, đi theo A-Di-Đà Phật, nhìn cho kỹ tám hình A-Di-Đà Phật đi theo Ngài, tuyệt đối không đi theo người nào hết.*

Mình thấy rõ ràng, trong lúc nói như vậy mình có thể cầm cái tay của bà cụ nhẹ nhàng: “*Đi theo A-Di-Đà Phật*”. Bà cụ nói: “*Ờ!... Ờ!*”...Tốt rồi, như vậy là đủ rồi, đừng nói thêm gì nữa.

- *Bác Trần văn X ơi! Giờ phút này Bác đã sắp sửa buông báo thân rồi. Mau mau nhiếp tâm lại niệm câu A-Di-Đà Phậ để theo A-Di-Đà Phậ vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Đây là cái giây phút hết sức quan trọng, đừng phân tâm, đừng chao đảo, cố gắng niệm theo chúng tôi, chờ A-Di-Đà Phậ đến, theo A-Di-Đà Phậ vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.*

Thường thường nói câu đó. Xin nhắc lại, hãy nhắc nhở cho người bệnh biết rằng giờ phút xả bỏ báo thân đã đến.

- *Bác Trần văn X ơi! Bao nhiêu năm qua Bác chờ đợi cái giờ phút này để theo A-Di-Đà Phậ vãng sanh về Tây-Phương thành đạo. Thì giờ phút này sắp đến rồi. Hãy vui vẻ lên! Nhiếp tâm lại niệm A-Di-Đà Phậ để cơ hội này mình được vãng sanh thành đạo. Nhất định đừng có phân*

tâm nhé.

Nói chậm rãi, rõ ràng...

- Trong giờ phút này tất cả mọi cảnh giới chỉ là huyễn mộng!... Là giả!... Xin bác Trần văn X cứ việc nhiếp tâm niệm A-Di-Đà Phật, theo A-Di-Đà Phật. Tuyệt đối không theo một vị nào khác...

Quý vị hãy nghe thật kỹ những lời nói này. Mình phải nhắc hai-ba lần, chứ không phải chỉ nhắc một lần. Mỗi lần nhắc một chút thôi.

- Bác Trần văn X ơi! Một đời mình tu hành là chờ đến cái giây phút này để xả bỏ báo thân, xả bỏ những thứ vô thường của cuộc đời, đi về Tây-Phương thành đạo. Thì đây là cơ hội thù thắng. Bác phải vui mừng lên, vãng vàng, theo A-Di-Đà Phật. Nhớ niệm theo chúng con nhé...

Người trưởng ban hộ niệm lúc này luôn luôn phải ở tại hiện trường, lâu lâu thì nhắc nhở một lần:

- *Bác Trần văn X ơi! Vững vàng, vui vẻ niệm A-Di-Đà Phật, theo A-Di-Đà Phật. Nhất định trong cơ hội này vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.*

Nói ngắn gọn. Không được nói:

- *Bác Trần văn X ơi! Niệm Phật đi theo Phật... Theo Phật nghe Bác.*

- *Ráng niệm Phật nghe Bác! Niệm Phật để đi về với Phật nghe Bác! Đừng đi theo ai hết.*

Phải nói là: **“Đi theo A-Di-Đà Phật”**.

**Không được nói “Đi theo Phật”.
Không được nói “Đi theo Phật” một
cách trống trống!**

“Một đời mình tu, bây giờ phải theo Phật, về với Phật nghe”! Nói trông trông như vậy rất dễ hướng dẫn người ta đi sai đường! Mà phải nói rõ ràng:

- *Đi theo A-Di-Đà Phật, niệm A-Di-Đà Phật, theo A-Di-Đà Phật để về Tây-Phương với A-Di-Đà Phật.*

Nhắc đi nhắc lại, nhắc lên nhắc xuống câu “**A-Di-Đà Phật**”, để tâm người bệnh xác định là chỉ được quyền đi theo “**A-Di-Đà Phật**”.

Thành ra, vì sơ ý một chút như vậy mà làm cho người bệnh bị lạc đường. Xin nhắc lại, mình phải nói:

- *Bác Trần Văn Xơi! Phật tử Y... gì đó ơi! Niệm A-Di-Đà Phật với chúng con, đi theo A-Di-Đà Phật, nhất định không được đi theo một người nào hết. Có chúng con*

*đang niệm Phật tại đây, quang minh của Phật đang phổ chiếu ở tại đây. Hãy nhiếp tâm lại niệm **A-Di-Đà Phật**, chờ **A-Di-Đà Phật** đến, đi theo Ngài vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Nhất định không thể lạc đường.*

Nói rõ ràng! Nói vậy thì người bệnh đó dễ xác định, còn mình phải nhắc nhở, luôn luôn phải nhắc nhở đến tiếng “**A-Di-Đà Phật**” để cho người bệnh vững tâm.

- Bác Trần văn X ơi! Tất cả mọi cảnh giới đều là huyền! Là giả! Dù có thấy gì cũng không sao hết. Có chư vị Phật tử đang ở sát bên cạnh hộ niệm cho Bác đây. Có quang minh của Phật đang che chở cho Bác đây. Bác hãy yên chí, không sợ gì cả!

*- Bác Trần văn X ơi! Khi xả bỏ báo thân ra đi, chỉ được đi theo **A-Di-Đà Phật**. Bác*

nhìn cho kỹ ảnh tượng A-Di-Đà Phật đang treo trước mặt bác đây. Khi nào A-Di-Đà Phật đến thì bác cứ đi theo nhé... Phận sự của bác là cứ thành tâm niệm Phật. Ngài nói bác niệm cho được mười tiếng trước khi xả bỏ báo thân, chắc chắn Ngài sẽ lai nghinh tiếp đón. Như vậy bây giờ cứ tiếp tục niệm, còn hơi thở nào niệm hơi thở đó. Hãy an định đi, yên chí đi... hoàn toàn không cần gì phải lo lắng, hoảng kinh hết.

Nói rõ ràng! Nhất định ngoài những câu nói này không được làm gì khác hết. Không được tụng một câu Chú, không được tụng một câu Kinh, không được tụng một cái gì khác. Hãy nhắc nhở, rồi cứ niệm **A... Di... Đà... Phật** đồng thanh niệm đều, niệm mạnh, niệm từng tiếng **A... Di... Đà... Phật, A... Di.. Đà... Phật.**

Nhắc nhở cho họ là luôn luôn nghĩ

đến A-Di-Đà Phật, niệm A-Di-Đà Phật, tất cả những cảnh giới gì hiện ra trong lúc đó, cứ tự nhiên, không cần để ý đến, cứ lo niệm Phật.

- Bác hãy bình tĩnh vui vẻ mừng lên, vì đây là cơ duyên mà bác đã chờ trong bao nhiêu ngày tháng qua, bây giờ vững vàng, tin tưởng, nhiếp tâm lại, niệm Phật theo đồng tu.

- Bác Trần văn X ơi! Cố gắng niệm Phật theo chúng con nhé.

Tổng quát, trong giờ phút này cần khuyên nhắc người bệnh niệm Phật. Cứ chừng mười lăm hay hai mươi phút thì người trưởng ban hộ niệm nên nhắc cho người bệnh:

- Bác Sáu ơi! Cố gắng tranh thủ từng giây niệm Phật. Kiên cường, vững mạnh

nhé. Có tụi con đang ở chung quanh Bác hộ niệm đây. Vững vàng!... Có quang minh chư Phật đang bủa vây tại đây. Mau mau nhiếp tâm niệm Phật để theo A-Di-Đà Phật về Tây-Phương Cực-Lạc.

- Bác Sáu ơi! Bác Chín ơi! ...Giờ phút ra đi đã sắp tới rồi. Hãy kiên cường, dũng mãnh, vui vẻ lên, niệm Phật theo chúng con. Quyết đi theo A-Di-Đà Phật. Nhớ nhé! Giờ đây chỉ còn niệm A-Di-Đà Phật. Quyết buông hết tất cả.

Tất cả những lời này người khai thị tùy theo trường hợp để nhắc nhở người bệnh.

2) Điều giải với chư vị Oán thân trái chủ của người bệnh:

Trong khi đồng tu tiếp tục niệm mạnh, thì người trưởng ban hộ niệm chấp

tay lại thành tâm khẩn nguyện, cầu xin chư vị hữu duyên trong pháp giới. Nói chung, nếu là những vị thuận duyên, thì mình khẩn nguyện, khuyên họ nên thành tâm niệm Phật để trợ duyên cho Phật tử Trần Văn X... Nếu là chư vị Oan Gia Trái Chủ, nói chung là những vị nghịch duyên, thì mình cũng khẩn nguyện với chư vị:

- *Chúng tôi xin thành khẩn cúi đầu khẩn nguyện chư vị, xin thưa chư vị là trong đời này chư vị có duyên với ông Trần Văn X, dù là lành hay là ác cũng là duyên. Nếu là lành thì xin chư vị tiếp tục hỗ trợ để cho ông Trần Văn X được thuận buồm xuôi gió vãng sanh. Nếu là duyên ác thì xin thưa với chư vị rằng, ông Trần Văn X dù thế nào cũng là phạm phu tục tử, đã là phạm phu tục tử thì ai cũng có lúc mê mờ làm điều sai trái, kết nên nhân chẳng lành với chư vị. Nhưng bây giờ ông Trần Văn X đã*

thành tâm sám hối, đang niệm Phật cầu về Tây Phương, ngưỡng mong chư vị tha thứ, buông xả oán thù để cho chúng ta cùng nhau kết thành bạn lữ đi về Tây Phương...

- Cầu xin chư vị đừng nên cản trở con đường vãng sanh của Phật tử này. Ngưỡng mong chư vị xóa bỏ tất cả hận thù, cùng nhau kết duyên lành với người này, giúp đỡ cho người này vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Thì đây là công đức vô lượng vô biên để cho chư vị được an lành, nhờ công đức này mà chư vị cũng được thiện lợi sau này.

IV) LỜI KHAI THỊ CHO NGƯỜI BỆNH KHI VỪA LÂM CHUNG:

Khi thấy người đó ngưng hơi thở, cỡ chừng hai phút, tức là biết chắc đã buông báo thân rồi, thì lúc đó người trưởng ban phải khai thị cho họ, nói lớn một chút:

- *Bác Trần văn X... (Hay là) Phật tử Trần văn X, pháp danh Y, giờ phút xả bỏ báo thân đã đến rồi. Thân xác vô thường thật sự đã bỏ rồi, giờ phút này là tối quan trọng để đi về Tây-Phương Cực-Lạc, nhất định tất cả mọi hiện tượng gì xảy ra trong lúc này đừng để ý tới. Nhiếp tâm lại niệm A-Di-Đà Phật, theo quang minh của A-Di-Đà Phật về Tây-Phương. Phật tử nhìn đây là ảnh tượng của A-Di-Đà. Chỉ được theo A-Di-Đà Phật, vị giống như ảnh tượng này để về Tây-Phương. Ngoài ra không được theo bất cứ một vị nào khác hết.*

Khai thị xong rồi, thì đứng lên nhẹ nhàng chuyển cái ghế ra xa một chút. Cẩn thận đừng để gây ra tiếng động. Ghế cách xa người lâm chung cỡ hai thước, hay một thước rưỡi cũng được

Trong những giờ phút này, những người

hộ niệm có thể đứng lên chấp tay niệm Phật cho có lực mạnh hơn. Cỡ chừng mười lăm phút, thì người trưởng ban hộ niệm nhẹ nhàng tiến đến gần bên một chút, cúi xuống nhắc lại thêm một lần nữa, nói không cần lớn lắm.

- Phật tử Trần văn X, nên nhớ rằng, thật sự đã buông xả báo thân rồi. Nhất định không được lưu luyến cái thân. Nhất định không được lưu luyến gia đình con cháu. Nhất định phải nhiếp tâm lại niệm câu A-Di-Đà Phật. Giai đoạn này vô cùng quan trọng. Đừng sơ ý, đừng phân tâm mà lỡ luống qua cơ hội này thì ngàn vạn kiếp sau bị khó khăn! Quyết tâm đi về Tây-Phương. A-Di Đà Phật đang phóng quang tới đây, mau mau theo A-Di-Đà Phật để về Tây-Phương Cực-Lạc nhé.

V) LỜI KHAI THỊ CHO NGƯỜI

BỆNH VÀ ĐIỀU GIẢI CHƯ VỊ OAN GIA SAU KHI NGƯỜI BỆNH LÂM CHUNG ĐƯỢC BA MƯƠI PHÚT:

1) Khai thị cho người bệnh:

- *Phật tử Trần văn X..., pháp danh Y...
bây giờ đã ba mươi phút xả bỏ báo thân.
Trong giờ phút này thật sự là một bài
pháp rất là thâm thía cho Phật tử. Rõ ràng
là mình đã bỏ cái báo thân, là mình đã bỏ
cái cục thịt như bản vô thường của thế
gian, nhưng chính Phật tử còn đang sống,
còn đang nghe... Như vậy rõ ràng Phật tử
không có chết. Trong giờ phút này mà còn
ở tại đây tức là bị trở ngại! Hãy mau mau
nhiếp tâm lại, một câu A-Di-Đà Phật mà
niệm, quyết lòng theo A-Di-Đà Phật...*

Khi nói tới đó, mình thường chỉ tay
về hướng ảnh tượng đức A-Di-Đà.

- *Phật tử phải nhiếp tâm lại niệm Phật
để theo A-Di-Đà về Tây-Phương Cực-Lạc.*

*Nhất định đừng chao đảo, đừng luyến lưu,
đừng phân tâm, đừng để bất cứ một điều
gì chi phối mà quên lãng con đường về
Tây-Phương.*

Nói cho rõ ràng, sau đó thì mình mời:

*- Bây giờ xin Phật tử nhiếp tâm lại,
niệm Phật đi theo A-Di-Đà Phật.*

Nói đại khái như vậy...

Thường thường trong vòng khoảng chừng hai tiếng đầu từ khi tắt hơi, nếu là những người mà trước đó đã được khai thị vững vàng rồi thì chúng ta không cần phải khai thị nhiều nữa, cỡ chừng ba mươi phút mình nhắc một chút là được. Nhưng với một người hồi giờ chưa biết hộ niệm, ít được khai thị, thì có thể là từ mười lăm hay hai mươi phút, người trưởng ban nên hướng dẫn một lần.

Trong lúc hướng dẫn như vậy thì mình mời các vị đồng tu cứ niệm Phật đều đều, còn mình thì chấp tay lại khai giải với bệnh nhân.

Ví dụ như Diệu Âm đưa ra những cách khai thị mẫu:

- Nam Mô A-Di-Đà Phật, hương linh Trần văn X... Đời này vô thường, sống tạm, ta lìa báo thân thì về Tây-Phương thành đạo. Phật dạy: Chân tâm tự tánh của ta là Phật, là Phật thì mau mau giác ngộ, bỏ hết tất cả những cái gì vô thường, theo A-Di-Đà Phật để thành đạo. Nếu ngay từ bây giờ mà không ngộ ra, còn luyến lưu chuyện này, luyến lưu chuyện nọ, thì vô lượng kiếp phải chịu trầm luân. Đây là một cơ hội vô cùng quý giá quyết định vạn kiếp trong tương lai, nhất định phải sáng suốt, nhất định phải buông vạn duyên xuống để niệm câu A-Di-Đà Phật đi về Tây-Phương. Trong những giây phút này, tuyệt đối không để ý gì đến

những cảnh giới chung quanh. Niếp tâm lại, đừng có ngại, có chúng tôi bảo vệ đây, có chúng tôi niệm Phật, có quang minh của Phật ở tại đây, niệm A-Di-Đà Phật, tất cả đều được an toàn theo A-Di-Đà Phật về Tây-Phương.

- Hương linh Trần Văn X ơi! Mau mau định tâm lại, đừng phân vân nữa, niệm A-Di-Đà Phật nhé, nhất định theo A-Di-Đà Phật về Tây-Phương Cực-Lạc.

Cứ nhắc nhở đại khái như vậy. Cỡ chừng hai mươi phút, mình phải nhắc lại nữa. Người khai thị là người trưởng ban luôn luôn theo dõi từng chút từng chút sự chuyển biến trên khuôn mặt người ra đi. Nếu một người đang vướng cái gì đó mà khai thị đúng chỗ, thì có thể mình thấy ngay hiện tượng là nét mặt của họ chuyển liền, chuyển lạ lắm. Có nhiều trường hợp chuyển rất nhanh.

Khi thấy những trường hợp chuyển nhanh như vậy thì mình mừng, an tâm hơn, vì mình đã khai đúng chỗ. Còn khi thấy hiện tượng xấu, mình khai giải mà không chuyển biến nhiều lắm, thì có thể cứ để mọi người hộ niệm tiếp tục niệm Phật, còn mình lặng lẽ gọi người thân nhân ra chỗ xa xa để hỏi thêm, nhiều khi có thể phát hiện thêm những chứng ngại khác.

Nói rõ, nói chậm, nói ngắn trong khi mọi người đang tiếp tục niệm Phật. Tức là mình đã nhắc nhở nhiều rồi nhưng vẫn sợ người đó còn chao đảo, còn phân vân, còn do dự điều gì đó. Hễ còn một niệm do dự thì không được vãng sanh. Mình cố gắng làm sao cho người chết đó giật mình ngộ ra một cái, họ nhiếp tâm lại niệm Phật thì tự nhiên liền cảm ứng đến quang minh của A-Di-Đà Phật.

Nhưng nếu họ chồn vờn, họ so đo, họ phân vân, họ cứ lo nghĩ: “*Tại sao ta như thế này? Tại sao ta như thế nọ?...Tại sao ta lại ở đây?*”... Người ta ở trong cái cảm giác hình như không biết là thật hay là hư? Cho nên ta cần phải xác định là:

-Hương linh Trần Văn Xơ! Đã bỏ báo thân rồi, không còn lý do gì để mà chần chừ do dự. Phải định cái tâm lại đừng phân đo nữa. Niệm A-Di-Đà Phật với đại chúng, theo A-Di-Đà Phật về Tây-Phương Cực-Lạc...

Nói mạnh một câu này. Nhiều khi chỉ cần một lời khai thị như vậy mà họ được vãng sanh. Vãng sanh thì tự nhiên thoát tướng chuyển biến liên.

2) Điều giải với chư vị Oán thân trái chủ:

Nên nhớ là sau những lúc khai thị cho người bệnh thì người trưởng ban luôn luôn phải chấp tay lại thắm khấn nguyện chur oan gia trái chủ liền:

-Nam Mô A-Di-Đà Phật. Ngưỡng mong chur vị trong pháp giới hiện hữu nơi đây đừng nên chống phá hương linh Trần Văn X, mà nên kết duyên lành với hương linh để hộ niệm cho hương linh Trần Văn X sớm được vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc, công đức này vô lượng vô biên. Xin chur vị vì vấn đề liễu đoạn sanh tử, mong chur vị phát tâm Bồ-Đề cùng với chúng tôi niệm A-Di-Đà Phật, hộ niệm cho hương linh sớm vãng sanh về Tây-Phương-Cực-Lạc, nhờ công đức này chur vị cũng được vãng sanh về Tây-Phương.

VI) LỜI KHAI THỊ CHO NGƯỜI BỆNH VÀ ĐIỀU GIẢI CHUR VỊ OAN

GIA SAU KHI NGƯỜI BỆNH LÂM CHUNG ĐƯỢC MỘT GIỜ ĐỒNG HỒ:

1) Khai thị cho người bệnh:

Đến khoảng chừng một tiếng đồng hồ thì có thể mình cho đại chúng ngưng lại một vài phút, ta bắt đầu nhắc nhở nữa. Đó là cái khoảng thời gian một tiếng đầu:

- Nam Mô A-Di-Đà Phật. Hương linh Trần Văn X ơi! Giờ phút này nhất định hương linh phải nhớ cho rõ, đã xả bỏ báo thân một tiếng đồng hồ rồi. Thân xác này không còn lệ thuộc vào Phật tử Trần Văn X nữa đâu. Mau mau tỉnh ngộ. Giờ này nhất định phải niệm câu A-Di-Đà Phật cấp kỳ, không được chần chờ nữa! Một niệm giác ngộ niệm câu A-Di-Đà Phật, theo A-Di-Đà Phật thành đạo Vô Thượng. Còn nếu mê mờ tham chấp thân xác, còn mê mờ nghĩ đến đũa con, còn mê mờ nghĩ

đến gia đình, tiền bạc... thì vạn đời vạn kiếp sẽ bị đọa lạc, khổ đau! Trong bao nhiêu ngày tháng qua ta chờ cái giờ phút này để đi về Tây-Phương, thì không có gì mà bây giờ phải chân chừ, lo nghĩ. Niệm A-Di-Đà Phật, quyết lòng theo A-Di-Đà Phật đi về Tây-Phương.

Nói như vậy! Thật mạnh! Sau đó có thể tất cả chư vị cùng chấp tay lại nguyện cầu Phật tiếp độ: (Nên đọc từng bốn chữ một cho đều)

Đệ tử chúng con

Thành tâm cầu nguyện

A-Di-Đà Phật

Quán Âm Thế Chí

Đại từ đại bi

Phóng quang tiếp độ

Hương linh Trần Văn X, Pháp danh Y

Vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Mình có thể cùng đọc câu đó cũng được rồi bắt đầu niệm: **A-Di-Đà Phật...**

2) Điều giải với chư vị Oán thân trái chủ của người bệnh:

Nên nhớ là sau những lúc khai thị cho người bệnh thì người trưởng ban luôn luôn phải chấp tay lại thắm khấn nguyện chư Oan Gia Trái Chủ liền:

- Nam Mô A-Di-Đà Phật. Ngưỡng mong chư vị trong pháp giới hiện hữu nơi đây đừng nên chống phá hương linh Trần Văn X, mà nên kết duyên lành với hương linh để hộ niệm cho hương linh Trần Văn X sớm được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, công đức này vô lượng vô biên. Xin

*chư vị vì vấn đề liễu đoạn sanh tử, mong
chư vị phát tâm bồ-đề cùng với chúng tôi
niệm A-Di-Đà Phật, hộ niệm cho hương
linh sớm vãng sanh về Tây-Phương-Cực-
Lạc, nhờ công đức này chư vị cũng được
vãng sanh về Tây-Phương.*

Cũng xin nhắc nhở rằng, biết hộ niệm thì cũng biết tự hộ niệm. Chúng ta nên dự phòng hết. Nghĩa là đặt mình vào trong trường hợp đến ngày xả bỏ báo thân. Nếu thường ngày mà mình nghe được những lời khai thị hướng dẫn về hộ niệm này, thì đến lúc đó chỉ cần nhắc sơ: “Anh Trần Văn X ơi!... Mau mau niệm Phật”. Vừa nghe đến thì mình giật mình liền, mình tỉnh ngộ liền, mình niệm Phật nhanh lắm. Còn giả sử như khi lâm chung mà không được khai thị, thì nhờ trong đời đã được sự khai thị trước mà có kinh nghiệm sẵn, nên khi xả bỏ báo thân, mình cũng dễ biết được đạo lý, dễ

giật mình tỉnh ngộ. Mình không còn chờn vờn, không cỡi gió đi mây nữa. Thần thức của mình không còn lảng vảng lảng vảng, không còn bị ngỡ ngàng nữa. Cái tâm mình đã định lại rồi...

VII) LỜI KHAI THỊ CHO NGƯỜI BỆNH SAU KHI LÂM CHUNG HAI GIỜ ĐỒNG HỒ:

Có nhiều người nói rằng, nếu người bệnh thương đứa cháu quá thì đừng có cho đứa cháu đến trước mặt. Sự việc này trong các ban hộ niệm người ta ứng dụng thì có nhiều lúc đúng, cũng có nhiều lúc không được đúng mấy!

Đúng là khi người chết đó đã được hướng dẫn, họ quyết lòng hứa là không còn tha thiết gì đến đứa cháu nữa, thì lúc đó mình hãy nói với đứa cháu đó đừng tới, vì nó tới nhiều khi làm cho người bệnh

sanh tâm luyện lưu.

Còn có hạng người khác họ quyết lòng nhớ, họ quyết lòng thương, họ quyết lòng muốn cầm cho được tay của đứa cháu... Đối với những người này thì tốt nhất là mình nên kêu đứa cháu đó tới, nhưng phải dặn dò trước. Nhiều khi chính đứa cháu đó mới thật là nguồn khai thị quý giá vô cùng cho người sắp chết. Mình nói:

*- Cháu ơi! Cháu thương bà nội, bà nội thương cháu. Nếu bây giờ mà bà nội tiếp tục thương nhớ cháu thì bà nội sẽ bị đọa lạc, đau khổ lắm! Bây giờ cháu thương bà nội thì cháu tới cứu bà nội đi nhé. Cháu tới nói với bà nội như vậy: **Bà nội ơi! Cháu tới đây niệm Phật cho bà nội nè. Bà nội thương cháu, bây giờ bà nội hãy niệm Phật đi. Bà nội niệm Phật tức là bà nội thương cháu. Nếu bà nội không niệm Phật, bà nội không được về Tây-Phương***

***là bà nội không thương cháu. Cháu đang
hộ niệm cho bà nội vãng sanh đây.***

Nếu dạy được đứa cháu nói một câu như vậy tức là mình có thể gỡ được ách nạn cho người bệnh. Oan uổng thay, nếu đứa cháu đó không chịu nói vậy! Ngược lại, đứa cháu đó nói: “*Bà nội đừng có chết nhé*”, thì thôi rồi!... Người đó sẽ bị nạn rồi! Dù cho ban Hộ-Niệm có giỏi cho mấy đi nữa, người đó cũng khó tránh khỏi đọa lạc!

Thường thường trong khoảng một tiếng đồng hồ là mình hồi hướng công đức một lần, nên nhớ là phải hồi hướng công đức cho người bệnh và hồi hướng công đức luôn cho Oan Gia Trái Chủ nữa. Đừng bao giờ quên. Đây là điểm hết sức là quan trọng.

Từ hai tiếng đồng hồ trở về sau, chúng

ta hãy kéo dài khoảng cách thời gian khai thị. Cứ cứ một tiếng đồng hồ thì nhắc nhở một lần, hãy lợi dụng lúc hồi hướng công đức để nhắc nhở là được rồi. Nhắc nhở cho đến bốn tiếng đồng hồ. Thường thường sau bốn tiếng cho đến tám tiếng là chúng ta có thể chỉ niệm Phật và hồi hướng công đức, khỏi cần nhắc nhở nữa.

Trong khoảng thời gian từ bắt đầu tắt hơi cho đến hai tiếng là giai đoạn khá căng thẳng, rất là quan trọng. Chúng ta cố gắng làm sao gỡ cho được sự vướng mắc của người bệnh trong khoảng thời gian này.

- Nam Mô A-Di-Đà Phật. Bác Trần Văn Xoi! Bác đã xả bỏ báo thân đến giờ này là bốn giờ rồi. Nếu Bác còn ở đây thì đã sơ ý rồi! Mau mau nhiếp tâm lại Bác ơi! Niệm câu A-Di-Đà Phật, không thể nào nương dựa vào cái thân này nữa rồi. Bây

giờ chỉ còn có câu A-Di-Đà Phật quyết lòng niệm, nguyện vãng sanh. Hãy chờ Ngài đến tiếp dẫn. Đi theo A-Di-Đà Phật đừng đi theo người nào khác. Bây giờ đây nhiếp tâm lại, đừng chân chờ nữa. Hãy mau mau niệm Phật với chúng con để theo quang minh A-Di-Đà Phật về Tây-Phương...

VIII) LỜI KHAI THỊ CHO NGƯỜI LÂM CHUNG KHI GẶP TRỞ NGẠI:

a) Hương linh Trần văn X ơi! Tại sao suốt đời anh niệm Phật mà bây giờ anh còn mê mờ, tham chấp, không chịu giác ngộ niệm câu A-Di-Đà Phật để về Tây Phương? Tương lai vạn kiếp anh phải tự chịu lấy. Tôi đã nói hết tất cả rồi... Nếu anh không đi thì tự anh phải ráng mà chịu!...

“Hương linh Trần văn X ơi! Tại sao

suốt cuộc đời anh tu hành, bây giờ đây anh còn chấp không chịu bỏ ra? Mau mau niệm A-Di-Đà Phật đi về Tây-Phương”.

b) *Tôi là..... Lúc còn sống chị đã hứa với tôi là anh/chị ra đi theo A-Di-Đà Phật và chị đã hứa là chị sẽ làm gương cho tất cả gia đình của chị về pháp Phật nhiệm mầu. Tại sao bây giờ đây chị đã xả bỏ báo thân hơn tám tiếng đồng hồ rồi mà còn vương nạn?... Một đời này gặp được câu A-Di-Đà Phật, nói thẳng rằng là trong vô lượng kiếp qua chị chưa bao giờ gặp được trường hợp này đâu. Nó quý giá như vậy đó, hy hữu như vậy đó, thì tại sao... lý do gì mà không chịu theo A-Di-Đà Phật để về Tây Phương, mà bây giờ còn ở lại đây?... Có phải vì một ít tiền bạc vô thường mà chị đành đoạn chấp nhận vô lượng kiếp nữa trong khổ đau? Có đáng không?... Chị hứa là chị sẽ về Tây Phương*

để cứu cả ông bà, cha mẹ, cứu huyền thất tổ. Bây giờ chị đọa lạc thì ai cứu chị đây?... Chị muốn làm gương cho cả chồng con, những người thân về Phật pháp nhiệm mầu. Chị không vãng sanh thì ai thay cho chị làm gương bây giờ đây?...

Nói vững vàng! Nói mạnh mẽ!... Và nói tiếp:

Cực-Lạc cũng trong một niệm, mà đọa lạc cũng trong một niệm. Một niệm giác ngộ đi về Tây Phương. Một niệm mê mờ đành phải chấp nhận thương đau vạn kiếp!...

- Mau mau tỉnh ngộ kịp thời... Nhất định niệm A-Di-Đà Phật về Tây Phương Cực Lạc, không được chần chờ một phút giây nào hết.

IX) LỜI KHẤN NGUYÊN VÀ

HƯỚNG DẪN THĂM NHỤC:

Muốn thăm hơi ấm của một người ra đi thì phải thực hiện ít ra là tám giờ đồng hồ sau khi tắt thở. Sau mười hai tiếng đồng hồ thì càng hay. Trước thời gian này không được thăm.

Có nhiều người nói rằng hộ niệm không cần thăm cũng được. Nhưng mà trải qua nhiều kinh nghiệm rồi thì thấy rằng nên thăm, nhưng mà chỉ cấm là không được quyền đụng chạm vào thân thể của người chết trong vòng tám tiếng đồng hồ từ khi tắt thở.

Nếu vạ bất đắc dĩ mà phải đụng chạm thì xin chú vị phải khai thị trước và phải làm rất nhẹ nhàng, vì trong khoảng thời gian này có thể thân thức chưa xuất ra khỏi thân xác. Lỡ khi gặp trường hợp thân thức chưa xuất ra mà chúng ta đụng chạm tới làm cho họ giật mình, và họ bị những cảm giác rất là đau đớn, từ sự đau đớn đó

họ đâm ra hoảng kinh, khiếp đảm, rồi biến qua giận dữ. Từ chỗ đó mà họ có thể bị đọa vào cảnh giới rất là kinh khủng trong ba đường ác!

Xưa nay vì nhiều người không biết hộ niệm cứ thấy một người vừa chết xong thì nhào tới ôm nắm, tắm rửa, thay áo thay quần, cột tay cột chân, v.v... Thì đây thật sự chẳng khác gì là một hình thức tra tấn người chết để cho họ bị đọa lạc vào những cảnh rất là đau đớn!... Mong chư vị hiểu thấu chỗ này.

Chỉ được đụng chạm vào thân thể của người chết ít ra là sau tám tiếng, sau mười hai tiếng thì càng hay.

Trước khi thăm nếu mà đang hộ niệm thì chúng ta hồi hướng công đức cho hương linh, hồi hướng công đức cho chư vị trong pháp giới hữu duyên nhất là chư vị Oan Gia Trái Chủ. Xong rồi thì ta cũng phải có một vài lời với người ra đi đàng hoàng, tức là khai thị đó, và thường

thường chúng ta chấp tay lại nói:

- Bác Trần Thị Xơi!... (hoặc là hương linh cũng được, lúc đó mình kêu hương linh cũng được). Đến giờ phút này đã tám giờ sau khi xả bỏ báo thân, trong thời gian qua hương linh đã được niệm Phật hộ niệm thì chắc giờ này đã theo A-Di-Đà Phật vãng sanh Tây-Phương. Nếu mà giờ phút này còn ở tại đây thì thật sự đã bị trở ngại rồi đó, mau mau tỉnh ngộ. Giờ này chúng tôi xin sắp xếp lại thân thể của Bác cho được trang nghiêm và trong dịp này nếu Bác có gì chướng ngại thì chúng con sẽ cố gắng hỗ trợ thêm, hộ niệm thêm cho hương linh vãng sanh. Điều tốt nhất là hương linh mau mau niệm Phật đi về Tây-Phương.

Hay:

- Nam Mô A-Di-Đà Phật. Bác Trần Văn

X ơi! Bây giờ là tám giờ đã qua rồi. Trong khoảng thời gian niệm Phật hộ niệm cho bác chắc bác đã ngộ ra đường đạo, quyết lòng niệm Phật đi theo A-Di-Đà Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Bây giờ đây thời gian hộ niệm đã hết chúng con xin bác cho phép sửa lại nhục thân cho trang nghiêm. Trong lúc này nếu phát hiện ra có điều gì sơ suất, chúng con tiếp tục hộ niệm cho bác để viên mãn vãng sanh. Mong bác mau mau tỉnh ngộ một lòng một dạ niệm Phật đi theo A-Di-Đà Phật đừng để bị chướng nạn...

Sau khi thăm thoại tướng:

a) Tốt.

Còn một điểm âm ở trên đỉnh đầu thì phải niệm thêm 4 giờ đồng hồ nữa toàn thân người lâm chung mới lạnh hết, lúc này BHN giao lại cho người nhà lau người

thay quần áo và tắm liệm.

b) Chưa tốt:

- Người trưởng ban hay trưởng nhóm mời gia đình họp lại để tìm hiểu xem người bệnh còn vướng mắc chỗ nào để giải quyết.

Có nhiều gia đình nói rằng, nếu mà không liệm sớm thì ngày mai bị rơi vào “Ngày Trùng”. Họ nói ngày trùng thì rất là nguy hiểm! Phải chôn liền...

Chư vị nên chuẩn bị những câu trả lời để giúp cho gia đình hiểu, giúp người chết thoát qua những ách nạn này.

- *Chúng tôi hộ niệm, thành tâm cầu A-Di-Đà Phật phóng quang tiếp độ. Khi mà thần thức người bệnh đã về Tây-Phương rồi thì không còn “Ngày Trùng” gì cả. Không có cái phước nào hơn cái phước đi về Tây-Phương. Mà giả sử như qua giờ đó*

mà bị ngày trùng, thì chúng tôi sẵn sàng hộ niệm cho thêm 24 tiếng đồng hồ nữa để qua khỏi ngày trùng đó. Được vậy thì quý vị còn thêm nhiều phước đức nữa.

Sau tám tiếng đồng hồ, mười hai tiếng đồng hồ, giả sử như khi mình thăm thân, thấy cái thân cứng, thì nên đình việc tấn liệm lại, nói với người gia đình

- Chư vị ơi! Tôi đã cố gắng hết sức rồi nhưng bà cụ này có trở ngại gì đây, nên thân tướng không có đẹp. Bây giờ chư vị đừng có lo việc nhập quan, tấn liệm vội. Hãy phát tâm niệm thêm tám tiếng đồng hồ nữa. Chư vị hãy quỳ trước bàn Phật, lay Phật đi, quyết lòng cầu A-Di-Đà Phật gia trì, chư vị còn có cái gì mà chưa thổ lộ với chúng tôi nữa không, báo cho chúng tôi biết liền để tôi tìm mọi cách cứu gỡ ra...

Kêu một người nào ra ngoài điều tra

thêm, coi thử còn có gì vương mắc, để mình vô đứng trước bệnh nhân bắt đầu khai thị lại...

- *Nói cho rõ ràng!...*

- *Nói cho minh bạch!...*

- *Nói cho vững vàng!...*

- *Nói cho gọn gàng, đơn giản, đi thẳng vào vấn đề.*

Nhiều khi những cái mình sơ suất này chính là cái chướng ngại chưa gỡ cho người bệnh.

Nếu thấy gia đình có người khóc thì hướng dẫn cả gia đình ra rửa mặt sạch sẽ... rồi lúc đó ta không phải khai thị cho người chết nữa mà khai thị cho người trong gia đình phải hiểu rằng đây là hành động làm cho người mẹ của chị, người anh của quý vị phải chịu đọa lạc. Nói với chư vị đó ra trước cái thân đó quỳ xuống sám hối và

khai thị cho người bệnh:

“Mẹ ơi! Con đã lỡ làm, con đã sai làm đã kéo mẹ trở lại trong cảnh khổ đau. Bây giờ đây con ngộ đạo rồi, con xin mẹ, xin anh, xin cha gì đó quyết lòng niệm Phật đi theo A-Di-Đà Phật về Tây-Phương Cực-Lạc”.

Mình phải dặn gia đình nói những lời như vậy và khuyên tất cả mọi người trong gia đình đó cùng với đại chúng niệm Phật luôn.

Nếu đúng là người ra đi đó vì gia đình khóc mà ở lại, thì chỉ cần đem những người gia đình ra khai thị trước người bệnh, tự nhiên quý vị có thể sẽ thấy bốn tiếng đồng hồ sau thân thể sẽ chuyển đổi ngay lập tức. Bất khả tư nghì!...

- Khuyên người nhà nên thành tâm niệm Phật và lạy Phật nhiều hơn nữa.

- Khẩn nguyện với chư vị Oán than

trái chủ.

- Khuyên người nhà nên phóng sanh nếu có khả năng.

- Không có ý kiến chỉ niệm Phật nếu không sẽ phá mất từ trường thanh tịnh (nhân quả về sau)

- Sự hiểu biết về HN khác nhau sẽ là trở ngại lớn cho việc HN. (Tri kiến bất đồng rất là bất lợi sự tổn hại rất lớn). Để viên mãn HN phải dựa vào sự tu hành của mình, bản thân mình phải có sự hiểu biết các kinh sách của Tịnh-Tông, phải rõ lý, phải hiểu sự, và phải biết cách thức. Được vậy mình mới có thể giúp ích cho người chết, mình phải niệm Phật, cùng nhau niệm Phật để khi có người tìm đến mình mới giúp người ta được nếu không thì chỉ là hình thức. (HT Tịnh Không)

Phân nhiệm vụ cụ thể của Ban Điều Hành:

1- Nhiệm vụ của trưởng Ban Hộ Niệm:

- Tổ chức và chủ trì những buổi họp định kỳ và đột xuất của BHN về tu học và hộ niệm.

- Theo dõi và đôn đốc tổ trưởng làm tốt nhiệm vụ.

- Tuyên dương mặt tích cực của thành viên trong BHN

- Giải quyết các mặt tiêu cực của BHN.

2- Nhiệm vụ của phó ban chuyên trách về Hộ Niệm:

- Hướng dẫn và hỗ trợ về kinh nghiệm hộ niệm cho các vị tổ trưởng, tổ phó và hộ thất làm tốt nhiệm vụ của mình.

- Tổ chức các buổi hướng dẫn và chia sẻ cách khai thị trong phương pháp hộ niệm cho các thành viên có khả năng về khai thị.

- Tổ chức các buổi thực hành về khai thị cho các thành viên tham gia thực tập.

- Tổ chức các buổi hướng dẫn cách hộ thất trong phương pháp hộ niệm.

- Tổ chức các buổi hướng dẫn về **“Nội quy cho thành viên BHN”** cho các thành viên mới tham gia vào BHN.

- Hướng dẫn các tổ nghiên cứu kỹ cuốn **“Hộ Niệm Yếu Lục”**.

- Hướng dẫn và giải quyết những khó khăn trong ca hộ niệm của các tổ. *(khi các vị tổ trưởng và tổ phó cần hỗ trợ)*.

- Nghe lại phân ghi âm về khai thị của các tổ trưởng và tổ phó để có thể phát hiện kịp thời những sơ suất.

- Báo cáo về tình hình hộ niệm của các tổ trong các buổi họp toàn BHN.

3- Nhiệm vụ của phó ban chuyên trách về tu học:

- Triển khai phương hướng tu học theo lời dạy của của ngài Ân-Quang Đại Sư và chư Tổ Tịnh-Độ tông cùng những hướng dẫn Hòa Thượng Tịnh Không, của cư sĩ Diệu Âm qua các tọa đàm về hộ niệm.

- Hướng dẫn các thành viên tu học: Đệ Tử Quy, Lục Hòa Lục Độ, Tịnh Nghiệp Tam Phước, Thập Thiện Nghiệp Đạo.

- Hướng dẫn thời khóa cộng tu cho các tổ

- Hướng dẫn các tổ nghe pháp trong thời khóa cộng tu theo phương hướng tu học của BHN (nghe các bài khai thị ngắn 15-20 phút của Hòa Thượng Tịnh Không hoặc của chư Tổ Tịnh-Độ tông và các tọa đàm hướng dẫn về hộ niệm của cư sĩ Diệu Âm)

- Hướng dẫn các tổ thực hiện niệm Phật công cử (*công cử số lượng hay công cử thời gian*).

- Hướng dẫn cho các thành viên học pháp khí.

4- Nhiệm vụ của tổ trưởng và tổ phó:

a) Hướng dẫn thành viên trong tổ nắm vững về phương pháp Hộ Niệm như:

- Nội quy cho gia đình người bệnh.

- Nội quy cho thành viên khi đi hộ niệm.

- Khuyến tấn thành viên hướng dẫn cho gia đình của mình hiểu về phương pháp Hộ Niệm.

b) Người tổ trưởng và tổ phó cần quan tâm và tìm hiểu tháo gỡ những gút mắt của thành viên trong tổ.

c) Tổ trưởng cho nghe các tọa đàm về Hộ Niệm, đầu tiên là tọa đàm HDKT. Tổ trưởng sẽ triển khai ý chính trong tọa đàm vừa nghe xong và giải đáp các thắc mắc về hộ niệm của các đồng tu (*các đồng tu viết câu hỏi gửi trước cho tổ trưởng*).

d) Nhận ca hộ niệm:

- Khi nhận ca HN. Phải làm việc thật kỹ, đủ điều kiện mới nhận. Còn những trường hợp ngoại lệ thì tùy duyên

Những điều trên toàn BHN cần thống nhất để tránh trường hợp các điều kiện,

nội quy nhận ca HN khác nhau giữa các tổ trong BHN.

- Khi nhận ca mới nên hộ niệm liên tục ba ngày hay nhiều ngày(*tùy theo tình hình của người bệnh và gia đình*), mỗi ngày một thời để hướng dẫn cho người bệnh và gia đình cặn kẽ phương pháp HN. Tìm hiểu tháo gỡ những gút mắc trong tâm người bệnh, giúp người bệnh không sợ chết, phát khởi tín tâm niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc(*giúp người bệnh thực hiện đầy đủ 3 tư lương TÍN – NGUYÊN – HẠNH*).

- Ngay ngày đầu tiên đến HN Người tổ trưởng nên điều giải oan gia trái chủ cho người bệnh. (*sau khi niệm Phật khoảng 30 phút*)

- Khi nhận ca mới vị tổ trưởng nên làm đúng trình tự của “***Những điều cần***

thực hiện khi nhận ca Hộ Niệm” trong cuốn “Hộ Niệm Yếu Lục”.

e) Tổ trưởng của mỗi tổ sẽ lên lịch hộ niệm của tổ mình rồi báo cho thành viên trong tổ.

f) Khai thị cho người bệnh:

- Tổ trưởng và tổ phó của mỗi tổ sẽ là người khai thị xuyên suốt cho người bệnh từ khi nhận ca đến lúc viên mãn.
(các tổ trưởng và tổ phó thuộc tổ khác có thể khai thị khi có yêu cầu hỗ trợ)

g) Người tổ trưởng hay tổ phó nên đến sớm hơn 10 phút trong mỗi lần HN. *(để tìm hiểu xem trong tuần qua người bệnh có bị trở ngại gì không? Hỏi thăm người trực tiếp săn sóc người bệnh để hiểu rõ những sinh hoạt, những tâm tư của người bệnh có gì thay đổi không? Nếu có thì người tổ trưởng hay tổ phó sẽ lấy sự vướng mắc này làm đề*

tài khai thị cho người bệnh để kịp thời giải quyết mọi chướng ngại).

h) Sắp xếp hộ niệm 24/24 khi người bệnh quá yếu để bảo đảm cho người bệnh được ra đi trong tiếng niệm A-Di-Dà Phật và có cơ hội vãng sanh cao:

- Tổ trưởng sắp xếp chia phiên niệm Phật cho thành viên trong tổ và người nhà của người bệnh.

- Các tổ khác cùng hỗ trợ về nhân lực nếu trong tổ không có ca nào yếu.

i) Họp tổ sau mỗi ca hộ niệm viên mãn để rút ra những ưu và khuyết điểm trong ca HN (*khắc phục những khuyết điểm, phát huy những ưu điểm*).

Những điều này phải dựa trên các nội quy của chư Tổ của Tịnh-Độ tông và cư

*sĩ Diệu Âm đã hướng dẫn trong cuốn
“Hộ Niệm Yêu Lạc”.*

**5- Nhiệm vụ của người hộ thất
trong mỗi tổ:**

a) Những điều người hộ thất cần
thực hiện

- Đến sớm hơn 10 phút trong mỗi lần
HN để sắp xếp, hướng dẫn chỗ ngồi cho
thành viên tham dự.

- Khi nhận ca mới người hộ thất
chuẩn bị mang theo: Hình Phật, tập tài
liệu đi nhận ca, mền quang minh, mùng,
kéo, bút lông, băng keo hai mặt. *(có
những người bệnh chảy ra các dịch
thường bị ruồi bu nên dùng mùng để
tránh trường hợp phải đi lại nhiều lần
đuổi ruồi.)*

- Mang theo máy ghi âm MP3 để thu
lại những lời khai thị của vị tổ trưởng
hay tổ phó.

- Khi có lịch hộ niệm trong tuần hay tháng, người hộ thất gọi điện thoại hay nhắn tin cho các thành viên trong tổ đi hộ niệm.

- Khi người bệnh quá yếu, người hộ thất nên dùng băng keo màu (*là loại băng keo điện*) dán lên nền nhà khoảng cách từ giường của người bệnh nằm ra 2 mét hoặc 1,5 mét. (*là vùng cấm không cho đi lại*).

- Khi có ca hấp hối người hộ thất trong tổ đến sớm hơn hay cùng lúc với người tổ trưởng để sắp xếp, hướng dẫn chỗ ngồi cho thành viên đến HN.

- Nếu người bệnh lâm chung người hộ thất trong tổ gọi điện thoại trực tiếp cho thư ký, (*không nên nhắn tin*) để vị thư ký này sẽ thông báo cho toàn ban đến hộ niệm.

- Người hộ thất trong các tổ còn lại khi nhận được tin có ca lâm chung xin đến sớm để lo việc hậu cần. (*xin báo cho trưởng ban hậu cần biết có ca lâm chung*).

b) Những điều người hộ thất cần hướng dẫn cho thành viên khi đến hộ niệm:

- Hướng dẫn thành viên ngồi vào vị trí ghế đã được sắp xếp.

- Hướng dẫn thành viên không nên ra vào trong thời niệm Phật hộ niệm.

- Khi thành viên đến giữa phiên HN thì người hộ thất hướng dẫn đứng phía ngoài xá Phật rồi ngồi ở phía ngoài không nên đi vào bên trong tránh làm động tâm người được hộ niệm và các đồng tu.

- Khi có ca lâm chung người hộ thất (*tổ có ca lâm chung*) hướng dẫn

những thành viên khi thay phiên niệm Phật ngồi nghỉ bên ngoài nên giữ tâm thanh tịnh niệm Phật thầm. (*chỉ trả lời khi có việc cần thiết*).

- Khi nghe thành viên nào niệm Phật có âm lượng quá lớn, âm thanh quá sắc thì người hộ thất khéo léo nhắc nhở vị đó điều chỉnh lại.

- Hướng dẫn người nhà bệnh nhân không đi lại, nói chuyện trong lúc hộ niệm. Chỉ chuyên tâm niệm Phật và lạy Phật.

- Người hộ thất (*tổ có ca lâm chung*) chia phiên niệm Phật ban đêm ca lâm chung cho các thành viên. (*thông qua tổ trưởng và dán lên tường để các thành viên tham gia biết được thời gian niệm Phật của mình*)

Người hộ thất phải nắm vững các nội quy và có tầm nhìn tổng quát để phát

hiện được những điều có thể làm trở ngại đến ca hộ niệm. Nếu là những trở ngại do gia đình người bệnh thì người hộ thất phải báo cho tổ trưởng của mình biết ngay để giải quyết kịp thời.

6- Nhiệm vụ của người thư ký:

- Nhắn tin thông báo các cuộc họp của BHN.

- Ghi biên bản các cuộc họp của BHN.

- Cập nhật danh sách thành viên mới tham gia BHN.

- Tổng kết lịch hộ niệm trong tuần của các tổ.

- Nhắn tin báo lịch hộ niệm trong tuần cho các vị trưởng và phó BHN.

- Nhắn tin thông báo ca lâm chung cho các thành viên toàn BHN.

- Thống kê, ghi nhận tình hình và kết quả của các ca hộ niệm.

7- Nhiệm vụ của thành viên tham gia hộ niệm:

- Nắm vững những nội quy dành cho thành viên.

- Đọc và nghiên cứu kỹ cuốn “Hộ Niệm Yêu Lục”.

- Đi hộ niệm theo lịch hộ niệm của tổ.

- Đi cộng tu thường xuyên. (*địa điểm cộng tu của tổ*)

- Các thành viên cộng tu theo thời khóa của tổ để nắm bắt tất cả thông tin và hướng dẫn về hộ niệm của tổ trưởng.

- Khi tham gia các ca hộ niệm xin làm theo sự hướng dẫn của vị hộ thất.

- Các thành viên trong tổ chân thành góp ý các mặt ưu điểm và khuyết điểm của ca hộ niệm trong cuộc họp của tổ sau mỗi ca lâm chung.

8- Nhiệm vụ của ban hộ cần:

- Gồm tổ trưởng hậu cần và các vị hộ pháp phát tâm ủng hộ lo việc ăn uống cho mỗi ca hộ niệm khi người bệnh lâm chung.

- Các vị hộ pháp phát tâm ủng hộ những nhu cầu cần thiết trong ca hộ niệm. (nhuộm quang minh, mùng.v.v...)

LỜI HƯỚNG DẪN

Nam Mô A Di Đà Phật.

Kính thưa chư vị đồng tu! Chúng ta có một nhân duyên thật thù thắng là gặp được pháp môn “Tịnh Độ” và cùng tu chung trong một đạo tràng. Tất cả chúng ta ai ai cũng muốn một đời này sau khi mãn báo thân sẽ được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc với đức “Tỳ Phụ A Di Đà”.

Vấn đề “TỬ SANH” là quan trọng. Tử rồi sẽ sanh về đâu?... Chính vì vậy với tất cả lòng thành BAT kính mong chư vị đồng tu xem những lời hướng dẫn dưới đây để thực hiện những bước đi vững chắc trên con đường về quê hương Cực-Lạc.

(Xin chư vị đồng tu thực hiện theo trình tự sau)

1- Tu học: Đệ Tử Quy, Lục Hòa Lục Độ, Tịnh Nghiệp Tam Phước, Thập Thiện Nghiệp Đạo (Là căn bản của con đường tu học).

2- Đọc quyển “**CẨM NANG HỘ NIỆM**” hay “**HỘ NIỆM YẾU LỤC**” thật kỹ. Phải hiểu rõ hộ niệm là như thế nào? (Nghe tọa đàm Hộ Niệm Là Một Pháp Tu)

-Nắm vững tất những việc cần chuẩn bị khi nhận ca, những quy tắc, lưu ý dành cho thành viên, gia đình người bệnh.

-Nên học thuộc những lời “**HƯỚNG DẪN – KHAI THỊ**” cho người bệnh khi còn tỉnh táo, khi hấp hối, sau khi lâm chung...

-Nên học thuộc những lời điều giải cho chư vị oán thân trái chủ của người bệnh (có thể cầm đọc).

3- Nghe hay đọc tất cả những tọa đàm về “**Hộ Niệm**” của cư sĩ Diệu Âm.

4- Thực hiện niệm Phật công cứ cho bản thân và tham gia cộng tu, tham gia các ca hộ niệm và các buổi chia sẻ về Hộ Niệm.

5- Hướng dẫn gia đình hiểu rõ về “Hộ Niệm”, thiện xảo phương tiện mở băng đĩa về hộ niệm cho mọi người cùng nghe (cha, mẹ, chồng, vợ, con, anh em v.v...), để khi mình bệnh, yếu xuống gia đình sẽ biết hộ niệm cho mình và khi người thân ra đi mình cũng biết làm gì để cứu họ...

6- Làm tờ di chúc.

Song Song với những bước cần thực hiện được nêu trên mỗi cá nhân chúng ta phải tập buông xả thật nhiều, thật nhiều... bỏ đi tất cả những gút mắc trong tâm để đến khi mãn báo thân thì lúc đó BHN sẽ đến tiền chúng ta về Tây-Phương Cực-Lạc thật là thuận lợi và an toàn. Chắc chắn ai ai cũng được vãng sanh hết.

Kính mong chư vị đồng tu hãy vì huệ mạng của mình, của người thân, và tất cả những người hữu duyên. Xin hãy nghiên cứu về Hộ Niệm và thực hiện những bước đi này.

Nam Mô A Di Đà Phật.

HÔI HƯƠNG CÔNG ĐỨC

Nguyện đem công đức này:

Hôi hương cho thập phương pháp giới chúng sanh, trên đền bốn ơn nặng, dưới cứu khổ tam đồ, cầu nguyện thế giới hoà bình, tiêu tai giải nạn.

Hôi hương cho lịch đại kiếp số oán thân trái chủ, tất cả chúng sanh đã bị con não loạn hoặc giết hại vì bất cứ lý do gì. Hôm nay con xin thành tâm sám hối.

Nguyện cầu chư vị xoá bỏ hận thù, hộ pháp cho nhau, đồng lòng niệm Phật, đồng nguyện vãng sanh, đồng sanh Cực Lạc.

Hồi hướng cho thân bằng quyến thuộc trong vô lượng kiếp, dù đang ở trong bất cứ cảnh giới nào, đều được cảm ứng, phát lòng Tín-Nguyện-Hạnh Niệm Phật, siêu sanh Tịnh-Độ.

Hồi hướng cho tất cả thân bằng quyến thuộc đang hiện tiền, nghiệp chướng tiêu trừ, phước lành tăng trưởng, phát khởi tín tâm, niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, và đều được thành tựu.

Hồi hướng cho tất cả chúng sanh có duyên hay không có duyên với con, sau cùng đều được vãng sanh Cực Lạc Quốc.

Hồi hướng về Tây-Phương trang

nghiêm Tịnh-Độ. Nguyên khi con lâm chung, không còn chướng ngại, biết trước ngày giờ, tâm hồn tỉnh táo, thấy A-Di-Đà Phật, Quán-Âm, Thế-Chí, Thanh-Tịnh-Đại-Hải-Chúng, tướng hảo quang minh, hiện thân tiếp dẫn vãng sanh Cực Lạc.

Nguyên hoa nở thấy Phật ngộ Vô-Sanh, nguyên chứng đắc Vô-Thượng Bồ-Đề, nguyên độ vô biên chúng sanh trong mười phương pháp giới vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, viên thành Phật đạo.

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT

MỤC LỤC

1. LỜI BAN ÁN TỔNG.....	1
2. PHƯƠNG HƯỚNG THỰC HIỆN CỦA BHN.....	3
3. PHẦN TỎ XHỨC.....	3
4. KHAI THỊ - HƯỚNG DẪN.....	6
5. ĐIỀU GIẢI OAN GIA TRÁI CHỦ.....	17
6. THĂM NHỤC THÂN.....	19
7. CẦN TRÁNH SƠ SUẤT KHJ HỘ NIỆM.....	21
8. NHỮNG LỜI KHAI THỊ	

MẪU.....28

9. LỜI KHAI THỊ KHI NGƯỜI BỆNH CÒN TỈNH
TÁO.....2
8

10. LỜI ĐIỀU GIẢI VỚI CHƯ VỊ OÁN THÂN
TRÁI CHỦ.....75

11. LỜI KHAI THỊ CHO NGƯỜI BỆNH VÀ
CHƯ VỊ OAN GIA TRONG CƠN HẤP
HỒI.....103

12. LỜI KHAI THỊ CHO NGƯỜI BỆNH KHI
VỪA LÂM CHUNG
.....115

13. LỜI KHAI THỊ CHO NGƯỜI BỆNH
VÀ ĐIỀU GIẢI CHƯ VỊ OAN GIA SAU KHI NGƯỜI BỆNH
LÂM CHUNG ĐƯỢC BA MƯƠI
PHÚT.....117

14. LỜI KHAI THỊ CHO NGƯỜI BỆNH VÀ
ĐIỀU GIẢI CHƯ VỊ OAN GIA SAU KHI NGƯỜI BỆNH
LÂM CHUNG ĐƯỢC MỘT GIỜ ĐỒNG
HỒ.....124

15. LỜI KHAI THỊ CHO NGƯỜI BỆNH SAU
KHI LÂM CHUNG HAI GIỜ ĐỒNG
HỒ.....128

16. LỜI KHAI THỊ CHO NGƯỜI LÂM CHUNG
KHI GẶP TRỞ
NGẠI.....13
2

17. LỜI KHẨN NGUYỆN VÀ HƯỚNG DẪN
THĂM
NHỤC.....1

18. BA BÀI KHAI THỊ CHO OAN GIA
TRÁI CHỦ CỦA HT TỊNH KHÔNG29
19. PHẦN NHIỆM VỤ CỤ THỂ CỦA BAN
ĐIỀU HÀNH.....144
20. LỜI HƯỚNG
DẪN.....158
21. HỒI HƯỚNG CÔNG
ĐỨC.....162

